

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XIII — ŠTEV. 224
SEPTEMBER 1946

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XIII — NUM. 224
SEPTIEMBRE 1946

Cada pueblo tiene sus héroes legendarios, que personifican el sentido nacional.

Así figuran en el folclore esloveno: "Kralj Matjaž" (Rey Matías), que personifica el ideal que tiene el pueblo de un gobernante; "Peter Klepec" es la expresión del heroísmo nacional en las guerras contra los turcos; "Lepa Vida" (La Vita Hermosa) es a la vez la joven laboriosa y encantadora y la sabia reina de su pueblo, que sin armas ni ejército vence a los enemigos con astucia.

El "Martín Kerpán" es personificación del realismo, humorismo y orgullo nacional del campesino esloveno.

Primero lo hallamos en el oficio del contrabando. Durante el invierno descansa de sus faenas campesinas. Hay que ganarse en alguna forma algún centavo y a la vez también prestar utilidad a los vecinos. La sal era monopolio imperial y muy cara. Tres siglos atrás existía gran rivalidad entre Trst (Trieste) y Koper (Capodistria). Trst fué austríaca, Koper empero pertenecía a Venecia. A la sal imperial (cesarska sol), por ser monopolio y carísima, proveniente de Trst, hacía competencia la sal veneciana procedente de Koper.

Así hallamos a Kerpán en el contrabando, donde se produce el primer encuentro con el emperador Janez.

En esa época aparece en Viena un terrible hombrazo "Ber-davs", que personifica a los turcos, cuyo doble asedio de Viena dió lugar a muchas leyendas del heroísmo de los cristianos en esas batallas.

Así vemos a Kerpán, cómo se despidió de su casa, llega a Viena, y respeta, sí, al emperador, pero no tiembla ante él, ni ante la caprichosa emperatriz. Con un gesto valiente pone en ridículo a los grandes del imperio y, confiando en Dios, invitando todavía al adversario a que rece un pésame, para no llegar mal al otro mundo, lo vence con sus armas sencillas.

Semejante al Martín Fierro argentino, lleno de humor, sentido común y experiencias prácticas y encarnando las costumbres populares es Martín Kerpán un personaje grotesco que con su palabra, gesto y acción prestaría material para una película humorística fantástica. Lástima que los eslovenos no tenemos a nuestro alcance una empresa filmadora, para presentar así a Martín Kerpán a todo el mundo.

Pero sí brindaremos unos momentos alegres a todos los que concurren al festival de nuestra Revista el 22 de sept., en Junín 1063, a las 15 horas, donde nos dejarán encantados a todos el Martín Kerpán con su magnífico lenguaje y su sutil humor.

Komu pač ne živi nepozabno v spominu podoba Martina Krpana posebljene modrosti, samozavesti, moči in junaške volje slovenskega kmeta! Španci se ponašajo z Don Quijotom, Argentinci imajo Martina Fierro, Slovenci pa se po pravici ponašamo z našim Krpanom.

Kot otroci smo strmé poslušali zgodbo tega silnega moža, ki je prenesel kobilico s tovorom, kot bi nesel skledo na mizo; ki je pograbil iblajtarja (financarja) za noge in celo četo drugih z njim namlatil, da so vsi podplate pokazali; ki je na Dunaju v cesarskih orožarnah zdrobil v roki jekleno viteško opravo in se slednjič sam oborožil s kijem in mesarico, ne da bi mu bilo mar jeze, ki jo je kuhala proti njemu cesarica, ker ji je posekal najljubšo lipo; ki je za rep izvlekel iz cesarskih konjušnic vse konje, si dal nato pripeljati svojo kobilico in slednjič Berdavu odsekati glavo.

To je slovenski kmet, ki se ne boji ne škrica ne zelenca, ne cesarja, ne ministra. Samo Boga se boji in njegovo postavo zvesto drži. Ljubezen do doma mu zveni v duši. Toži se mu

po domačih zvonovih, katerih dunajska muzika ne more nadomestiti. In še eno: peče ga, da se je zlagal! Da ni bil toliko možak, da bi naravnost povedal, da kontrabanti sol . . .

To je slovenski pošteni kmet, močen v dejanju, krepek v besedi velikodušen v srcu. Ob nem ko dvigne v Slovincu ponos nam jih bo nadrobil da bomo pokali od smeha.

EL FESTIVAL ANUAL DE LA REVISTA ESLOVENA

"LA VIDA ESPIRITUAL"

se realizará con un programa artístico y humorístico

22 DE SEPTIEMBRE A LAS 15 HORAS

EN EL SALON JUNIN 1063

Invitamos cordialmente a todos nuestros amigos, a que nos honren con su presencia y contribuyan al sostenimiento de la obra que realiza la Revista, órgano de la Misión Católica Eslovena.

Para poder hacer frente al gran encarecimiento de la imprenta necesitamos bienhechores, pues con la modesta suscripción anual de 3 \$ no se pueden cubrir los gastos. Contamos pues con la generosidad de nuestros amigos.

En el festival tendrán todos la oportunidad de aportar su óbolo.

El presente Número de la Revista se atrasó por la enfermedad del linotipista Estanislao Baretto que con gran sacrificio consiguió que saliera a tiempo este número como programa del festival. No fué posible realizar el proyecto de pu-

blicar un número más voluminoso.

El próximo número saldrá por eso doble el 20 de octubre.

Veselica Duhovnega živiljenja se vrši v dvorani Junin 1063, med Santa Fe in Córdoba, za zgradbo nove medicinske fakultete.

Program stran 191—192.

Vozila Tranvías: 15, 25, 31, 33, 34, 50, 68, 94, 95. Colectivi: 55, 56, 58, 61, 63, 11, 12, 29, 32, 39, 60, 228, 219, 252, 250. Omnibus: 2, 10, 25, 63. Iz Avellanede tranv. 10, 17. Subterráneos: B — Pasteur;

D — Facultad de Medicina.

Pošljite dobítke za srečolov!

Preskrbite si vstopnice v predprodaji: Paz Soldán 4924, Av. Fr. Beiró 5388, Pasco 431.

Bodite točni, ker se začne ob uri (ob 15 h).

El Padre Juan se ausentará de Buenos Aires en los días 7—12 de octubre para visitar la colectividad en Rosario y Paraná.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48-3361 (48-0095)

Kličiči od 11—13 ure in po 8 urh zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59-6413

CERKVENI VESTNIK

15. SEPT.: Maša na Paternalu. Molitve na Avellanedi.
22. SEPT.: Maša na Avellanedi za † Imre Gaspar z žalnico. Pri sv. Rozi za † Mirko Kožuh ob 12 uri. Popoldne: Prireditve v Junin 1063.
29. SEPT.: Maša na Paternalu za † Ščuka. Pri sv. Rozi za † Marijo Petrič por. Terbižan.
6. OKT.: Na Paternalu za † Ivana Širok z žalnico. Pri sv. Rozi za † Karlo Kocjan (oblet.).
13. OKT.: Avell. za † Mikloš Ozvald z žalnico. Pri sv. Rozi za † Jakob Rutar. Ob 15 h Procesija na Pl. Mayo.
20. OKT.: Na Paternalu za † Mirko Trebše z žalnico. Pri sv. Rozi za † Franc Kavčič. Molitve na Avellanedi.
27. OKT.: Maša na Avellanedi za † Štefan Laki z žalnico. Pri sv. Rozi za † Karolino Budin. Ob 15 h shod v Novi Pompeji.

Porocila sta se pri sv. Rozi Milan Makuc iz Podgore in Angelina Julija Bajas iz Hreljina.

KRŠČEN je bil Ivan Ernest Echeverría Gregorec. Botri so bili Ivan Gregorec in Ivanka G. de Cedilnik. Krst je bil v Floridi; na botrovem domu so imeli potem tudi lepo družinsko veselje, ščine.

18. sept. pri sv. Rozi ob 10 h maša za VIKTOR KRŠEVAN.

27. sept. pri sv. Rozi ob 9 h za Ivan Mozetič.

POPOLDANSKA POBOŽNOST se vrši sedaj redno na PATERNALU na drugo nedeljo v mesecu na Avalos 250. Na AVELLANEDI na tretjo nedeljo v mesecu ob 16 uri. Istočasno je tudi shod bratovščine. V okt. 13/10 gremo k procesiji.

Mesec oktober je rožnenski, zato je en razlog več, da prihitite v obilnem številu. V bridki in usodni zmoti živi, kdor misli, da mu molitv ni treba. Hudo je na svetu, pa bo še huje, kajti brez Boga človek ne more imeti srčnega miru in zadovoljnosti. Brez maše, brez molitve, zakramentov in pokore, kakor nam naroča Gospod Jezus, drvi človek v svojo propast.

PRVO SVETO OBHAJILO. Pustite male k meni, tako vabi Jezus. Gorje tistemu, ki pohujša katerega teh malih, tako je zagrozil . . . Naj nevera laže ali besni, obrekuje ali zasramuje vero in njene služabnike in zveste vršilce, ne bo utekel nihče pravični božji sodbi.

Komur ni mar za lastno dušo, naj se vsaj varje, da ga ne zadene gorje prokletstva, izrečenega proti pohujšljivcem in vsem ki trgajo vero iz nedolžnih otroških src. Vsakdo mora zato imeti resnično željo in skrb, da se otroci približajo božji mizi, spoznajo zveličavno vero in postanejo prijatelji Zveličarju v sveti Hostiji.

Poskrbite torej da bodo redno hodili k verskemu pouku za prvo Obhajilo, a tudi potem, ko so isto že prejeli. Tisti pa, ka-

MARJANSKI KONGRES

13. okt. se vdeležimo procesije z zastavama.

teri nameravate pripraviti otroke za Prvo Obhajilo na Paternalu jih takoj prijavite. Slovesnost prvega Obhajila bo 15. aecem-BIRMA BO prihodnje leto v maju.

NAROČENE SVETE MAŠE. Opozorjamo, da je malo nedelj in še te razdeljene na Avellanedo in Paternal, zato je naravno, da naročene maše ne pridejo hitro na vrsto. Treba je iti po redu. Kdor želi, da je sveta maša preje, naj pove, pa bo opravljena na dan v tednu. Nedelje pa premalo, da bi se moglo vsem ugoditi.

IZ UPRAVE IN UREDNIŠTVA

Veselica se nam obeta prav lepa. Kdo ne čaka željno ljubkih nastopov naših otrok. Očarljivo rajanje naših mladenk, zabavni nastopi mladičev, izabrane pevске točke, komični prizori, slike iz domovine in kdo si ne želi doživeti spet slavnega Mariina Krpana iz vrha od Svete Trojice . . . Pač ne bo nikomur žal, kdor bo to priliko izrabil v prijetno razvedrilo.

Vsem je znano, da se je tisk v 4 letih podražal za trikrat. Uspoštevač razumevanje rojakov za lepo delo, ki ga Duhovno življenje vrši v koloniji, smo samo neznatno povišali naročnino. Računamo namreč na velikodušnost rojakov. S prispevki za tiskovni sklad in z dobičkom te vsakoleine prireditve naj bi se vzdržalo ravnotežje v proračunu. Da bo vsem razvidno, kam gre denar naj povemo, da stane sedaj vsaka številka 400 \$, kar zneso letno 4800 \$. Če bi vseh 1400 naročnikov točno plačalo, bi to zneslo šele 4200 pesov.

Zato vedno ponavljamo prošnjo za točnost pri poravnavi naročnine in tudi prosimo za kak dar za tiskovni sklad. Vse delo uredništva in uprave je popolnoma zastoj. Pač je torej upravičena naša prošnja do dobrih rojakov, da dokazete razumevanje za naše lepo prizadevanje!

Zato spet ponavljamo: prispevajte v tiskovni sklad. Prihitite na veselico, darujte dobitke za srečolov ter odprite srce in mošnjček, da omogočite obstoj in napredek najlepše slovenske izseljenske revije.

ZA TISKOVNI SKLAD so prispevali: Aljančič 5.—, Petrič 2.—, Uršič 2.—, Kovarčič 2.—, Znidaršič 1.—, Brišček 1.—, Gabrijelčič 1.—, Pavlin 2.—, Ušaj 2.—, Bergant 2.—, Vuk 2.—, Bartol 10.—, Tomšič 2.—, Kodrič 2.—, Makovec 4.—, Sever 2.—, Leban 1.—, Kopic 2.—, Troha 2.—, Bočkor 1.—, Švara 1.—, Jasnič 1.—, Brumat 3.—, Grilanc 2.—, Matkovič 2.—, Kandus 2.—, Zidar 1.—, Slejko 2.—, Vidmar 7.—, Mizerit 1.—, Oselj 5.—, Rančnik 3.—, Salmuter 4.—, Brajnik 1.—, Lisjak 1.—, Žiberna 2.—, Dornik 5.—, Čerin 2.—, Brezovar 2.—, Poljak 2.—, Turk 2.—, Ferligoj 5.—, Neimenovani in v manjših zneskih 24.—.

USTAVILI SMO revijo nekaterim zastalim naročnikom. Tisti, kateri imate še zastanek poskrbite pravočasno, da se dolg izravna. Priliko za poravnavo naročnine imate ob priliki službe božje in posebno pa dan prireditve 22. sept. v salonu Junin 1063.

ZAKASNELO se je Duhovno življenje zato, ker je obolel linotipist Stanko Barretto, ki je le z veliko žrtvijo mogel pohiteti toliko da izidemo še pred prireditvijo. Naslednja številka izide 20 oktobra.

VPRAŠAMO: Ker bo roman "Pod svobodnim soncem" kmalu končan, zato je treba misliti, katero knjigo bi podajali v kasteljanskem potem. Vprašamo zato naše bralce, kaj mislite. Sporočite Vaše mnenje!

EL ASUNTO DE TRST (Trieste) Y GORICA (Goricia) queda todavía pendiente. Según el proyecto francés formaría el territorio de Trieste la franja de la costa desde Devin (Duino), en el punto más norte del Mar Adriático, hasta Novigrad (Cittanova) de Istria.

Para la causa eslovena es ésta solución muy mala. Se ve que está calculada con el fin de reducir el elemento eslavo a una minoría, ya que en esta formación de 400.000 habitantes compone la población urbana más de 300.000 habitantes, que en mayoría habla el italiano, aunque son de origen eslavo.

Trst, Koper, Milje, Umag y Novigrad llevan aparente mayoría italiana gracias a la astuta política de Austria y más tarde bajo la presión del régimen fascista italiano que trataba al eslavo siempre con desprecio. Los apellidos, a pesar de ser italianizados, quedan sin embargo como un gran documento de los derechos eslavos en Trst e Istria.

Si es que no se halla otra solución para Trst que su internacionalización, ese territorio debería abarcar toda la región que pertenece vitalmente a esa ciudad industrial y portuaria. ¿De donde se proveerá de leche, de carne, de verdura? Ni siquiera tendrá energías hidráulicas, rducida a la superficie que le determinó la proposición francesa. Trieste en esas condiciones está condenada a la muerte.

La misma intención, la de defraudar al pueblo esloveno en sus justos reclamos, transparente también la repartición de la provincia de Goricia. La ciudad de Goricia misma tiene la mayoría de la población eslovena, y aquellos que hablan el italiano, son en su mayor parte hijos de eslovenos. Y así, con todo, formando esos hijos eslovenos renegados una isleta italiana en la región netamente eslovena, se pretende sacrificar, junto con la ciudad, 60% eslovena, y bien eslovena, también una gran parte de los alrededores netamente eslovenos. Tan es así que al oeste de Goricia, hay una franja de tierra de 15 km de ancho, llena de pueblos exclusivamente eslovenos, hartos ya de la dominación ajena y ansiosos de recogerse en la común Eslovenia.

Es lógico que a los eslovenos ha de irritar un plan tan absurdo, tan evidentemente en desacuerdo con la carta del Atlántico y con las aspiraciones del pueblo. El proyecto corta la Venecia Julia en dos pedazos, dividiendo así una región que no tiene en tal forma posibilidad de existencia y que significa una provocante injuria para el pueblo esloveno.

¡Goricia, que otrora figuraba como el segundo centro de la cultura eslovena, amputada de su patria! Ningún esloveno puede admitir semejante injusticia. Sin embargo se proyecta la frontera italo-yugoslava en el umbral este de Goricia.

Trieste internacionalizada . . . Podríamos admitirlo como un sacrificio, para que no se provoque la guerra, pero siempre ampliando más la zona, para dar a la población eslovena la mayoría necesaria. Pero ver amputada Goricia, Brda (Colio), Kobarid (Caporetto) y entregadas esas tierras eslovenas a Italia, es inevitablemente semilla para la futura guerra.

Yugoslavia jamás podrá firmar una paz que la hace renunciar a Trst y Goricia. Como medida transitoria toleraría con razón para evitar con eso la guerra, la creación de un estado libre que abarcaría los territorios en pleito, pero en suficiente extensión como para poder existir económicamente y para tener asegurado sus derechos los habitantes eslovenos.

A D A M K J E S I ?

Sporoča sveto pismo, da se je Adam skrnil pred Bogom potem, ko je jedel prepovedani sad. Ubežati je hotel izpred božjega obličja, ubežati pred zasluženim kaznijo. Toda kam naj ubeži? Kaj naj stori? . . . Pač je to njegovo ravnanje jasen dokaz, kako zelo mu je otemnelo spoznanje, kot prva posledica izvirnega greha.

Kakor Adam, tako pa ravna človek vse od tlej, kadar čuti nad seboj težo greha. Moderni človek se ne skriva za grm, pač pa skuša ubežati poselidicam svoje zablode na ta način, da zanika svoj božji izvor; da se odreka božji podobi, po kateri je bil ustvarjen. Ker z nevrednim življenjem maliči v sebi božjo podobo in se s tem poniža iz višine do teorijo, da je nastal iz — opice; da je produkt razvoja materije; da ni stojanstva božjega otroka, pade na nižino živali. Zato je človek izumel človek drugega kot najbolj dovršeno živo bitje, ki je nastalo kot najvišja točka razvoja iz praelice, preko najnižjih organizmov, do sesalcev in do človeka.

V prejšnjem stoletju je brezbožna znanost postavila to teorijo. Poživljeni človek jo je z veseljem pozdravil, češ da se bo lahko prepustil brez zadržka svojim živalskim pohotam. Vse to torej ni drugega kot najnovejši poskus "skriti se za grm" pred božjim obličjem, ubežati božji sodbi.

POGLEJMO TOREJ KAJ JE S ČLOVEKOM.

Ko je človek podvomil nad resničnostjo svetega pisma, se mu je zamajala vsa znanost. Pravedarski človek nikoli noče priznati svoje zmote; tako je tudi izprideni človek napel vse sile, da bi iznašel kako pot, po kateri bi ubežal božji pravici, kateri je pokornost odrekel. V Svetem pismu je zapisano in sveta vera uči: Človka je ustvaril Bog iz prsti, vdihnil mu je neumrljivo dušo, in bil je človek! Po svoji podobi, po podobi božji je Bog ustvaril človeka; dal mu je nato zapovedi in mu naročil: na izbiro ti je: Lahko na levo ali na desno, toda slednjič boš prišel na sodbo, kjer boš za dobro prejel plačilo, za hudobijo pa boš kaznovan . . .

Nešteto zmot je izmislil človek tekom tisočletij, toda nauka o svojem izvoru ni osporaval, o neumrljovi duši ni dvomil in božje sodbe ni tajil vse do "prosvetljenecv" XVII stoletja.

Tudi v prejšnjih stoletjih je človeštvo padalo v zablode. Rimljani so zašli v brezno moralne propasti. Ker prave vere niso poznali, so svojo moralno gnilobo zavili v plašč pobožnosti, tako da so z nečistovanjem, pijančevanjem, požrešnostjo in drugimi razbrzdancstvi "častili" bogove kot venero, bakha . . . Ker krščanska vera in morala ne dela nobene kompromisa s človekovo moralno propadlostjo, je zato človekova izpridenost poizkala nov grm, za katere se naj človek skriva pred božji obličjem. Izbral je masko opice, toda prav tako neuspešno kot Adam grm . . .

Sredi preteklega stoletja je nenadno završalo med učenjaki: znanost je odkrila, da je "človek nastal po razvoju iz opice", da ni bil ustvarjen tako kot uči sveto pismo . . . Iz Darwinove razvojne teorije so potegnili posledice, katere Darwin sam ni izrekel in nanjo niti mislil ne. On je dokazal gotove člene razvojne verige v živalstvu. Bil je pa dosti pošten, zato ni postavil nikake trditve, da razvojna veriga gre vse do človeka. To so izumili šele modrižani, katri delajo modrost "po meri" tistih katerim hočejo ugajati. Učenjaki so se razbežali po širnem svetu in v stara grobišča. Iskali, zbirali, dokazovali, izmišljali, razlagali in modrovali so, tako da so kmalu prišli sami s seboj v spore . . .

Katoliški učenjaki so ostali zaprepaščeni ob "bistrosti dokazov" in "razvidnosti dejstev", katere so doprinašali pristaši razvojne teorije in molče so čakali, če bodo res ovrgli nauk svete vere. Kakih 20 let je vladala neka negotovost, dokler ni Cerkev povedala jasne besede. "Ker je Bog Stvarnik vsega kar obstoji in ker je On tudi izvor vere, je gotovo, da med vero in znanostjo ne more biti spora. Zato se ni treba prav nič strašiti pred rezultati znanosti". Po globljem prevdanku, kaj je pravzaprav nauk svete vere o postanku človeka, je bogoslovje ugotovilo sledeča dejstva: Bog je ustvaril človeku telo iz prsti. Sveto pismo pravi, da je vzel ilovico in iz nje naredil človeku telo. Ni nujno, da si predstavimo Boga kot lončarja, ki gnete svoje posode. Lahko je izdelal človekovo tel potom razvoja. V naravo samo je dal postavu, po

kateri se je iz nižjega bitja razvijalo popolnejše. Ko je bilo to telo, ki je bilo pa žival, razvijalo do tolike višine, da je moglo služiti kot orodje umnemu bitju, je Bog temu telesu vdihnil neumrljovo dušo . . . Razvojna teorija torej ni nujno v nikakem nasprotju z naukom vere, da je Bog ustvaril človeka. Če torej znanost kdaj dokaže, da se je človek razvil iz opice, to nebo nič bolj ponižujoče za vernega človeka kot za brezverca! Ne enega ne drugega pa ne oprostimo dolžnosti, katero ima kot človek, ki je ustvarjen po božji podobi. Naj torej znanost samo išče in kar dožene bomo že spravili v sklad z dejstvi. Vera zmote ne uči, to vemo za gotovo. Če v kaki točki niso časovne potrebe zahtevale pojasnila, je bilo morda splošno mnenje v tistem pogrešeno. Toda tisto je bilo mnenje ne pa določen verski pouk.

Med tem ko so bogoslovci zavzeli svoje stališče so brezverci z mrzlično naglico hoteli, da dokažejo, da so iz živali . . . Toda vse sproti so jim njihovi dokazi plahneli v nič. Večinoma so ostali celo ožigosani kot potvarjalci dejstev, kajti čez nekaj desetletij so morali priznati, da ne najdejo nikjer dokaza za bivanje človeka-opice. Danes ni nobenega resnega znanstvenika več, ki bi si upal še trditi, da se je človek razvil iz opice. Paleontologija, to je znanost, ki preiskuje najstarejše sledove življenja, je prišla je do tega zaključka, da kjerkoli se najdejo sledovi človekovega bitja, se vidijo tudi sledovi njegovega umnega dela: sledovi vere, kulta mrtvim in drobci umetniškega ustvarjanja. Vmesnega člena v okostnjaku, ki bi vezal opico s človekom, niso nikjer našli. Znanost danes o tej točki molči. Objektivna znanost je uvidela, da je trditev neosnovana. Le nevedni in pa namerni zapeljivci še širijo te zablode. V slepem sovraštvu do Boga in do Cerkve iščejo načina, kako zmotiti preprosto ljudstvo. Oni trdijo, da so si "Boga in dušo izmislili farji" . . . Prav nič jim ne bo pomagalo to. Le še bolj težka bo zanje božja sodba, ker jih bo pač zadel groznja Gospodova: Gorje tistim, kateri pohujšajo katerega teh malih ki v me verjejo . . .

PO BOŽJI PODOBI JE ČLOVEK

Bog ga je postavil na zemljo kakor ravnatelj v veličasno tovarno stvarstva, Umno naj vodi in razpolaga z vsemi stvarmi. Spoznava naj skrivnosti, katere je Stvarnik vanjo položil. Iz smoternosti in čudovitih lepote in mnogovrstnosti v stvarih naj bi človek spoznaval Njega, ki je vse to iz nič naredil. Ne kakor lastnik, temveč kakor upravitelj, naj vodi vse to delo, ker bo ob koncu moral položiti račun. Za plačilo pa bo prejel to, da bo postal deležen blaženosti, ki je lastna Bogu, po čigar podobi je ustvarjen.

Tudi nad tem se je spodtaknila nevera, da bi bil razum lasten samo človeku. Na vse načine so šli na delo, da bi dokazali, da so tudi živali, katere imajo razum. Čebele mravlje, žuželke, opice, psi, konji . . . Zbrali so občudovanja vredne primere o živalski inteligenci toda vselej se je izkazalo, da o pravi umnosti ni govora. Nobena opica ni prišla sama nato, da bi si v pragozdu s ključem trgala sadje. Šele človek ji je to pokazal. Čudovita konstrukcija je čebelni sat. Šele po dolgem računanju so prišli učenjaki nato, da je oblika medenih celic tako preračunana, da je zgradba najbolj ekonomična. Tega pa niso izumile čebele, zakaj sicer bi ne imele povsod vse čebele enake oblike satja. Znanost pa je dokazala da od pamtstva vedno grade čebele enako in niso nikjer poskušale graditi nikdar nadstropij, kot gradi človek. O toliko občudovani tehnik in inteligenci mravelj je zapisal po daljšem študiju Amerikanec Mark Twain: "Mene mravlje ne bodo potegnile za nos". Enako je s pasjo in konjsko inteligenco: nikdar ne preseže modrosti tistega, kateri je žival

ižučil in vsak čas spravijo v najbolj nevšečno zadrego tistega, kateri se hoče ponášati z brihtnostjo svojih živalic. Prav tedaj, ko je najbolj važno, da bi dokazale umnost, navadno osramote — ne sebe, temveč gospodarje.

Tako je in ostane neizpodbitno dejstvo, da ima samo človek um, s katerim spoznava in smoterno urejuje svoja dejanja. Žival ima pač nagon, katerega je prejela od Stvarnika, da se more ohraniti. Stvarnik je tisti, kateri misli za žival, ker sama tega ni zmožna. Le človek je prejel dar, da more misliti sam, ob enem pa tudi dolžnost, da misli in da pametno misli, ker sicer bo sam sebe zavedel v nesrečo in v dolg pred Bogom, svojim gospodarjem.

SVOBODNA VOLJA JE DRUGA ODLIKA

človekova. Ker mu je Bog dal spoznanje, mu je dal še tisto, kar je nujno človeku, za popolno podobo božjo. Če bi imel le um, bi bil čudvit stroj, kateri teče v skladu s svojo sestavo. Toda Bog je ustvaril človeka za nekaj višjega. Hotel mu je dati delež večne sreče, katero pa naj zasluži s tem, da bo božjo voljo v življenju spolnjeval. Če bo zvest v življenju, če bo upravljal svet kot dober oskrbnik, če bo prejete darove prav uporabljal, če bo v ravnanju s soljudmi delal s plemenitim srcem, če bo ostal zvest svojemu večnemu gospodarju, bo s tem zaslužil večno srečo. Za to je pa nujen pogoj svoboda.

Ker je človek svoboden, ne le na papirju, temveč v resnici; ker je tako svoboden, da lahko Bogu tudi pokorščino odreče, prejete darove zlorabi, z drugimi ljudmi krivično ravna, celo svojega Stvarnika lahko taji: zato je njegovo pravo ravnanje vredno plačila, a njegova nezvestoba zasluži kazen. Prav zato pa bo zveličanje v nebesih tako velika srečo. Zavest, da je človek sam, s svojo lastno voljo, odklanjal skušnjave, se upiral lastnemu napuhu, kateri ga je nagibal na krivo pot; se izmikal zapeljevanju izpridenih ljudi; varval se hudobcovih laži; da je ohranil zvestobo Bogu, njegovi zapovedi, njegovemu nauku, svoji dolžnosti do Boga, sebi in do bližnjega: je osnova sreče v večnem blaženstvu.

Tudi proti svobodni volji izprideni človek išče kritja. Eni svobodo taje, češ da je človek že rojen slab ali dober; da so okolnosti, katere človeka naredijo dobrega ali hudobnega; da je zavest svobode le samoprevara . . . Naj že iščejo kakor hočejo. Nad nami je neizogibna božja postava: delaj dobro in varuj se hudega. V srcu jo nosi zapisano sleherni zemljan. V vseh časih je bil zločin kaznovan in čednost plačana. Vedno so bili dobri postavljeni za vzgled. Vedno so ljudi dobrega učili. Šele človek 20 tega stoletja, ki se skuša skriti za grm pred obličjem Boga, se izmišlja spet novo samoprevaro. Glasu v srcu in pekoče vesti katera preganja k spreobrnitvi zgubljenih sinov, ne bo nihče izbrisal iz duše. Vsi ti so glasniki, da je človek za svoja dejanja odgovoren pred Bogom, ker je svoboden in bo za dobro delo prejel plačilo a za hudobijo ga čaka kazen.

Vsa borba proti svojemu nadnaravnemu izvoru, proti duhovnosti in svobodi svoje narave izhajajo iz strahu pred večnostjo.

RAD BI UTAJIL NEUMRLJIVO DUŠO.

Pa je tudi s tem prav tako kakor s soncem na nebu. Čeprav ga kdo noče videti vseeno je. Kdor v tla gleda, ga ne vidi in kdor je slep tudi ne. Toda sonce kroži svojo pot vsak dan . . .

Kaj vse so si prizadeli modraki tega stoletja, da bi človeka rešili duše. Od pozitivistov, kateri pravijo da "se nam le zdi", da so stvari take, kakor jih zazna-

V Doličah v Prekmurju je bila zbrana družina Kovač ob krsti 7. letnega člana. Pred 3 leti je bilo to, ko je bil še pri polnem zdravju gospodar družine † ANTON KOVAČ. Poslednjič je bila tedaj zbrana družina, kajti kmalu nato je obolel in je 68 let star zaspal v Gospodu na operaciji v Murski Soboti 1. 1944.

Doma žaluje žena in sinovi Karel, Jožef ter hči Marija, vsi poročeni. V Argentini pa sta sinova Rudolf in Franc, oba z družinami, v Floridi, ki hranijo to sliko kot spomin na rajnega očeta.

vamo, pa mimo Kanta, kateri je trdil, da "same v sebi sploh niso take, ampak da jih praktično življenje pač tirja", pa vse do sodobnih aktualistov, ki trdijo, da je zavest le "križna točka dogodkov", katere doživljamo, toda duše, ki bi telo preživela ni . . . Kakšna neslanosti se prodajajo na svetu kot modrost! Iz ene zmote v drugo padajo; eden drugemu nasprotujejo in med seboj se prepirajo, ker vsak pač lahko sprevidi neslanost in glupost drugega, a svoje pa ne sprevidi, ker ga vodi zaslepenost s katero hoče dokazati da ni duše in seveda tudi da ni Boga, kateri bi od človeka kdaj tirjal odgovor.

Vse neštete neslanosti, katere požirajo tisti, ki nočejo sprejeti nauka svete vere, so hudičeva iznajdba, kateremu gre le zato, da bi človek svojo dušo zanemaril. In tako ljudje, pod lažno krinko, da iščejo resnico, pogubljajo svoje lastne duše in rodove zavajajo v časno in večno nesrečo.

Dušo imamo, in neumrjoča je! Kar na grobove naj gre, k postelji umirajočega naj stopi, uganke življenja naj dobro premisli človek, pa bo vdel, kaok blazno je početje vseh tistih, kateri hočejo razložiti človeka tako, da njegovo neumrjočo dušo taje . . . Naj si še več izmišljotin ustvarijo ljudje, večnosti ne bodo utekli! Mesto da bi hvaležno vzeli v roke Evangelij, katerega je oznanil Jezus, naš Učitelj zato, da bi človeku pokazal resnico; mesto da bi prisluhnili Njemu, ki pravi: "Jaz sem pot, resnica in življenje, kdor v me verje ne hodi v temi, temveč ima luč življenja; mesto da bi prevdarili Njegovo besedo: Ne pravim, da verjemite meni! Delam verjemite, katera sem naredil in ki pričajo o meni . . ." pa so se vrgli brezbožniki nad sveto pismo, ki bi ga radi raztrgali . . . Kakor da bi obsojenec trgal papir, na katerem je pisana njegova obsodba! . . .

Pamet, svobodna volja, neumrjoča duša, to so neizogibne postavke človekove narave, osnova njegove odgovornosti pred Bogom in njegove srečne ali nesrečne večnosti. Prav iz njih pa izhajajo

SOCIJALNE POSLEDICE ČLOVEKOVE NARAVE

Ker je človekov namen nadnaraven in je njegovo življenje na zemlji le prehodnega značaja, kajti tukaj živi l zato, da bi si zaslužil srečno večnost, je nujno, da je njegovo življenje naravnano na večnost.

Neverni ljudje, vdani posvetnosti, seveda takoj zaeno hrup: Kje so zato dokazi . . . Pa njihovo vprašanje

Tu vidimo vesele prekmurske rojake zbrane na zlati poroki FRANCA ŠKALIČ in TEREZE MIHALIČ v vasi Kuzdobljanje pri Gradu, l. 1943.

Pa so se stekli dnevi uglednemu + FRANCU ŠKALIČ 17/8 1944. Po kratki bolezni je zaspal v Gospodu star 82 let. Za njim žaluje žena ter sinovi Henrik, Štefan ter hčere Marija in Tereza, vsi poročeni. Tukaj pa je Kristina por. Kovač, ki je dobila to sliko kot poslednji spomin na ljubelega očeta.

je prav tako kakor če slepec povprašuje po soncu. Saj so vse blodnje človeškega duha, vse zmote s katerimi skuša človek zatajiti Boga in svojo dušo, nič drugega kot divji poganjki iz korenine vere, ki je tako globoko zakoreninjena v človekovem srcu. Vse tisto lazno početje filozov materialistov, panteistov, močnistov, skepticistov, mysticistov . . . n drugega kakor obupni poskusi blazneža, ki se čuti zaprtega v ječi, iz katere bi hotel pobegniti.

Ali je mar treba drugega dokaza kot jasen pregled vseh budalosti, katere na glas kričijo, da vse njihovo prizadevanje gre za tem, da sprostijo človeško pohoto moralnih vezí. Ustrediti sodrži, opravičiti lastne moralne zablode, vzeti narodom vero, osmešiti Cerkev, iztrgati Boga iz preprostih vernih src, to je očitni namen vseh tistih sistemov, kateri taje Boga, dušo in večnost.

Bog sam je hotel posvetiti v negotovost človeškega spoznanja in nam je po Jezusu Kristusu poslal jasnost. "Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi" . . . "Kdor v me verupje, tudi če umrje bo živel. Jaz ga bom obudil poslednji dan . . ." " . . . Kdor vas posluša, mene posluša, kdo vas zaničuje mene zaničuje . . ." to so jasne besede Gospodove do učencev in do vernega naroda. Iz njih sledi torej neizogibna resnica, da smo ustvarjeni za večnost. Ni torej s smrtjo konec človeka.

Temu večnemu namenu mora biti torej podrejeno vse zemliskoe življenje. Človek ni torej stvar, ni kakor žival, ki je človekova last, od katere dobi delovno moč, mleko, kožo, mladiče in še meso za hrano . . . Človek ni blago, ni stvar. Nikomur ne more biti suženj in tudi nihče čez nikogar ne more imeti slepe oblasti. Človeškim blodnjam suženjstva, ženske manjvrednosti, zmetavanju slabotnih otrok . . . je šele krščanstvo prineslo odgovor.

ČLOVEK JE OSEBA IN DRUŽABNO BITJE

To sta veliki dejstvi, kateri imata odločiti način prave ureditve človekovega življenja. Ker je oseba, oseba, mora ohraniti svoje človeško dostojanstvo, katerega mu nihče ne more kratiti. Njegov namen je večni in zato je krivica, kadar kdorkoli človeka ovira v stvareh, katere se tičejo zveličanja njegove duše. Širiti zmotne nauke, ovirati delovanje cerkv, onmogočiti človeku, da bi svoje verske dolžnosti spolnjeval, so zločini proti človekovemu dostojanstvu in proti njegovemu zadnjemu namenu.

Človekova narava je pa taka, da živi v družbi.

Človek ni meteor, ki hodi svoja nepoznana pota, temveč je z vsem svojim bitjem navezan na soljudi. Iz družine je rojen; v družbi se vzgaja; med drugimi ljudmi razvije delavnost so plemenite ljubezni v žrtvi za druge; v šoli in razgovoru, v knjigi in v krogu somišljenikov se razvijejo njegovi darovi za umetnost, znanost, modrost. Vsa človeška narava je tako naravnana, da človek, ki se oddalji od družbe, postane kmalu čudak. Le v družbi z dobrimi soljudmi doseže polnost svojega bitja.

Družabno življenje pa človeku nalaga premnoge dolžnosti do drugih. Gospod Jezus nam je to na kratko povzel v naročju: "Ljubi Gospoda svojega Boga z Boga z vsem srcem, vso dušo in z vsem mišljenjem, svojega bližnjega pa kakor sam sebe". Iz tega sledi jasno, da je človek sočloveku veliko dolžan. Če mora ljubiti bližnjega kakor samega sebe, mora torej ljubiti skupino bližnjih, bolj kot samega sebe, ker on je sam nasproti mnogim, katerih vsakega mora ljubiti kot samega sebe. Zato lahko družba zahteva od posameznika tudi velike žrtve in v največjih stvareh celo telesno živlejnje . . .

Toda vedno je treba imeti v zavsti tole dejstvo: Najprej je človek, potem je družba. To se pravi, ni človek radi družbe, temveč družba je radi človeka. Družba j sredstvo, da v njej poedinci najdejo možnost svojega popolnega dovršenja. Kadar gre za stvari posvetnega interesa, je poedinec podrejen družbi, ker njen namen je posvetni blagor človekov. Toda nikdar pa ne more družba, pod nobeno krinko in z nobenim idealom, človeku zavirati njegovega poleta proti večnosti, ker telo je manj kot duša, čas manj kot večnost, zemlja manj kot nebesa. Družba je le nekak vlak, s katerim človek potuje proti svojemu večnemu namenu.

Človek je oseba in socialen, to sta dve resničnosti, kateri je treba pravilno usporediti. Vse socialne blodnje so posledica neprave rešitve človeškega življenja v tej dvojni točki.

Stara sužnost in moderni kapitalizem deli človeštvo na ljudi ki so polnopravni, to je bogatini in na nižji narod, kateri so stroji za množenje bogatinovega bogastva . . . Kristus in Cerkev obsojata to ravnanje, zakaj pred Bogom smo enaki vsi ljudje: črni in beli, možki in ženske, bogati in revni, zdravi in bolni . . . Vsi smo božji otroci in dediči nebes . . .

Rimska država je poedinca uklepala v svoj voz. Zahtevala je od njega božje češčenje. Moderni totalitarizmi, začeni z absolutizmom prejšnjih stoletij, pa do modernega fašizma, nacizma in komunizma jemljejo človeku njegovo osebnost na račun njegove družabnosti. Država, narod, razred jim vse, poedinec nima svojih neodvisnih pravic.

Država in vsaka družabna oblast je na pravem mestu le tedaj, če vrši svojo nalogo kot pomoček človekov. Kadar zaslužji človeka, kadar ga hoče oblikovati drugače, kakor je njegova bistvena naloga — večna blaženost, je družba zašla v zmoto. Vsaka družba, vsaka oblast, vsaka socialna ustanova je samo tedaj na mestu, kadar poedinca izpopolnjuje. Vselej je pa pogrešena, kadar posameznika ovira na potu njegove lastne večnosti.

Verska vzgoja, življenje po veri, urejeno družinsko življenje, socialna pomoč, napredek umetnosti, znanosti, modrosti, tehnika, industrija . . . vse to spada bistveno v dolžnosti državne oblasti. Toda ne države, ki je malik, kateri žre svoje lastne podanike, temveč države, katera je mati, ki z skrbjo vzgaja svojce za njihov najvišji namen. Ker je namen Cerkve, voditi ljudi proti srečni večnosti, zato je torej jasno, da država Cerkve ne sme ovirati temveč v njenem delu podpirati. Cerkev ni državni tekmeč. Ena in druga oblast delata dobro le tedaj, in le tedaj uresničita zemeljski

¿ ADÁN DONDE ESTAS ?

Para sustraerse a su deber para con Dios, el hombre busca siempre la forma de esconderse, como otrora Adán.

Terminando la obra de la creación dijo Dios: "hagamos al hombre a imagen y semejanza nuestra; y domine a los peces del mar y a las aves del cielo y a las bestias de toda la tierra . . . Crió pues Dios al hombre a imagen suya . . . (Gen. 1 26).

Tales cosas (ateísmo y materialismo) idearon los impíos y tanto desatinaron cegados por su propia malicia, que no entendieron los misterios de Dios, ni creyeron que hubiese galardón para el justo ni hicieron caso de la gloria reservada a las almas santas. Porque Dios crió inmortal al hombre y formóle a su imagen y semejanza. Mas por la envidia del diablo entró la muerte en el mundo. Imitan al diablo los que son de su bando (Sab. 2. 21 s).

Nada temáis a los que matan el cuerpo y no pueden matar el alma. Temed antes al que puede arrojar alma y cuerpo en el infierno (Mat 10, 28).

Acuérdate de tu Creador en los días de tu juventud, antes que venga el tiempo de la aflicción . . . Antes que se te oscurezca el sol . . . cuando temblaren los guardas de tu casa . . . y cuando quedaren en tinieblas los que miran por las ventanas . . . |y quedaren sordas las que perciben el canto . . . Porque el hombre ha de ir a la casa de la eternidad y los enlutados lo acompañarán por las calles . . . y antes que el polvo se vuelva a la tierra de donde salió y el espíritu vuele a Dios que le dió el ser . . . Teme a Dios y guarda sus mandamientos: porque esto es todo el hombre. Dios pedirá cuenta en su juicio de todas las faltas y todo el bien y el mal que se habrá hecho (Ecles. c 12).

Dios crió al hombre . . . Señalóle determinado número de días y le dió potestad sobre todas las cosas que hay en la tierra . . . Formóle una ayuda, semejante a él. Díóles a entrambos razón y lengua y ojos y orejas y el ingenio para inventar . . . Llenóles el corazón de discernimientos y les hizo conocer el bien y el mal . . . Les dió la luz para conocer la magnificencia de sus obras, a fin de que alaben su santo Nombre y, ensalzen sus maravillas . . . (Ecli 17).

He aquí algunos de los textos sagrados en los cuales Dios nos revela cual es el origen, deber y destino del hombre.

Dios lo formó de la tierra. Los impíos se complacen en burlarse de esta doctrina cristiana. Todo el batifondo que levantaron en el siglo pasado, para demostrar de que el hombre descende del mono, quedó ridiculizado por los mismos partidarios de la idea. Buscando su origen en el mono, con el evidente deseo de librarse por tal argumentación de la obligación de ser hombre, moral y decente, sumiso a la ley de Dios, se enredan en múltiples hipótesis que se excluyen mutuamente. Si, que queda cierto y comprobado que el hombre, cuando desvía sus miradas de las estrellas, embrutece . . . Justo al contrario de lo que querían demostrar! De modo que es mucho más cierto que el hombre se vuelve

blagor svojih podanikov, če delata vsporedno, se med-seboino nodpirata. Cerkvvena noroka, verski pouk sta temelja človeškega življenja. Brez te dvojne podlage gre človeštvo v polom.

Poedinec — družina — stan — narod — vera — država, to je lestvica no kateri mora biti načrtno urejeno človeško življenje in vse družabne pravice ter dolžnosti. Na tej osnovi je človeku zasigurana izobrazba, morala, napredek, slava domovine, sreča v družinah in v družbi in tudi njegov končni namen: večna blaženost po kateri človekovo srce neutegoma hrepeni, katere v teh življenjih nikdar ne more doseči. Šele v večnosti je doma, kajti človek še ne božiti podobi ustvarjen in zato je njegov dopolnitev in usavršitev šele pri Bogu. Tam čaka človeka neskajljena sreča po kateri njegovo srce hrepeni.

Tajiti Boga, dušo, večnost, vero in Cerkev je le modern nesmiselni poskus, kako se skriti pred večnim in vsevednim Bogom.

bestia, cuando niega a Dios, y no que el mono llega a ser hombre.

La guerra pasada lo demuestra bien claramente.

La religión deja a la ciencia campo abierto, para que aclare el origen del hombre. Hasta ahora el intento de demostrar la evolución para el cuerpo humano, ha fracasado. Tan es así que Haeckel, el más fanático defensor de esa teoría, quedó marcado en la historia como falsificador . . . Si mañana se aportan pruebas de que el árbol genealógico humano descende del mono, no tendremos dificultad en afrentarlas, pues bien sabemos que la ciencia y la teología no se excluyen, sino en las débiles cabezas de los ateos, quienes, guiados por sus pasiones, abandonan el terreno de los hechos debidamente comprobados. La doctrina cristiana es: Dios es el Creador del cuerpo y del alma. Ahora, si hubiese sido creado el cuerpo mediante una creación directa o mediante la evolución, dispuesta por el mismo Dios, siempre queda Dios como creador del cuerpo y del alma. Lo que es dogma católico es, que la inspiración del alma fué un acto creador especial. Si la ciencia algún día demuestra, que el cuerpo humano es producto de la evolución, no por eso deja de ser obra de Dios. Pero ese cuerpo llegó a ser hombre tan sólo cuando Dios le inspiró el alma.

La conciencia del hombre, sus sentimientos, sus dones y finalmente la revelación divina son argumentos inequívocos de la dignidad humana. Pero la dignidad es un deber, es un capital, al cual el hombre debe cuidar y hacer productivo. En el caso opuesto sucede lo mismo que en la naturaleza visible a todas las criaturas animadas: la degeneración. Sin perder el alma, que sólo se pierde con la muerte, cae el hombre en la esclavitud de las pasiones de su cuerpo. Se debilitan sus facultades mentales y su alma pierde a Dios para condenarse. Le sucedede como a la cepa de la vid, que se desprende del apoyo y, vegetando entre yuyos, ya no puede rendir uvas.

EN LA ANTIGÜEDAD REMOTISIMA

vivía el hombre en las cuevas. No tenía herramientas para fabricarse palacios. Pero todos los estudios sobre el hombre primitivo coinciden en que tenía inteligencia, y que no se halla prueba alguna de su descendencia del mono o cualquier otro animal. El hombre siempre aparece cumpliendo el papel que recibió del Creador: domina sobre los animales, plantas y fuerzas de la tierra, conquistando siempre mayor poder sobre la naturaleza. Ningún antepasado del hombre aparece privado de espiritualidad. Las diferencias que separan el cuerpo humano de cualquier cuerpo animal son tales, que ningún científico serio se atreve a sostener abiertamente la teoría de la descendencia. Boule, uno de los más conspicuos paleontólogos, considerado como el más competente en la materia, —pero nada católico— se expresó: "Es útil hacer notar que la idea de una relación genealógica directa entre el hombre y los monos actuales ha sido abandonada hace años por todos los verdaderos naturalistas".

El hombre prehistórico es tan hombre como el de nuestra época. Se vale de instrumentos para la caza, adorna con pinturas sus cuevas, da sepultura a los cadáveres de sus finados, vive en la familia y da culto a la divinidad. La paleontología, en afán de hallar pruebas para la teoría materialista, logró justo lo contrario: demostró que el hombre aparece en el mundo de repente y desde el principio manifestando ideas religiosas. Todos los empeños para desvirtuar la creación de Adán, según lo relata la biblia, resultan fechorías infantiles de los insensatos. Todo eso no es más que jugar al escondido con Dios.

A IMAGEN Y SEMEJANZA DE DIOS

está creado el hombre. He aquí lo que es causa de tropiezos. No desagrada el "dominar sobre las creaturas", pero al hombre perverso no le gusta la otra parte: "alabar el Nombre de Dios y ensalzar sus maravillas" y menos todavía aquello: "Teme a Dios y guarda sus mandamientos . . . pues te pedirá cuentas . . ." No le gusta el ser "administrador". Quisiera ser propietario, dueño absoluto de todo lo que lo rodea.

Un modo de "liquidar" al dueño, es desconocerlo, taparse los ojos para no verlo . . . Todos los sistemas materialistas son otros tantos intentos de adueñarse de lo que por disposición divina tenemos alquilado.

Pero por más que se empeñe el hombre, para sustraerse al dominio de su Creador, no logra más que el desequilibrio del mundo y su propia desgracia. No puede ser de otra manera. Toda la creación es un magnífico mecanismo que marcha bien sólo si el hombre lo administra conforme con las reglas de su ingeniero. El Creador, el estupendo ingeniero de la creación, que depositó en la materia la incalculable energía atómica, quiso proveer al hombre con la luz de la inteligencia, formándolo a su imagen. Púsole como a un ingeniero al frente de una fábrica. El ingeniero tiene que tener capacidad para su función. Así capacitó Dios también al hombre, para que explote la maravillosa fábrica de la creación.

POR ESO LE DIO LA INTELIGENCIA

El hombre es el único ser que la tiene. En el afán de sembrar confusión se trató mucho para demostrar la inteligencia de algunos animales como las abejas, hormigas, perros, caballos . . . Pero todos los, ciertamente sorprendentes, hechos quedaron reducidos a la actuación de los instintos, con los cuales el Creador armó a algunos animales para su autodefensa. Algunos tienen el don de aprender algunas cosas, pero su inteligencia no es más que producto de la habilidad de su instructor. Por eso no se atrevió jamás nadie a hablar de la cultura de hormigas o abejas, más que en cuentos para niños. Por eso no se halla ningún resto arqueológico de la cultura de los monos, de los cuales con tanto afán buscan su descendencia aquellos depravados que quisieran renunciar a la filiación divina para poder entregarse ilimitadamente a los groseros placeres animales.

Es cierto que hay animales que demuestran gran inteligencia en sus trabajos ingeniosos. El hombre necesitó de largos y complicados estudios para comprender la genial construcción de los panales de miel. Las abejas, sin estudiar nada, fabrican sus panales desde el principio. No han progresado nada y en todas partes del mundo tienen la misma técnica, sin ninguna escuela técnica.

Las hormigas son admirables mientras sirven al hombre como ejemplo de constancia y laboriosidad. Pero su inteligencia autónoma falla. Los intentos de los seudosabios, que tratan de demostrarla, son cuentos para chicos. El famoso humorista Mark Twain se interesó grandemente por este asunto. El resultado del estudio respectivo se condensó en la frase: "A mi no me engañan las hormigas", bajo cuyo título demuestra la estupidez de la hormiga, cuando debería demostrar inteligencia autónoma.

Si hay perros que se destacan con algunos gestos inteligentes, jamás pasan el arte de su instructor. Son como el libro que guarda la inteligencia de su autor. Todos los perros, sí, que saben ladrar . . . y hay mucha gente que en eso les imita. Uno empieza y todos los perros del barrio se le agregan, sin saber por qué . . . En este caso, sí, que es el hombre imitador del perro . . . ¡Y es para su vergüenza!

El mono hace mil travesuras en sus andanzas acro-

báticas. Pero en miles de años de su historia no inventó un solo instrumento, para simplificar la cosecha de frutas ni para guardarla en depósitos para los tiempos de hambre.

Y así transparente en todas las obras maravillosas de los animales, plantas y minerales la inteligencia de su Creador que fabricó el portentoso mecanismo del mundo visible de tal manera, que pueda seguir funcionando. Sólo al hombre, a quien Dios puso como administrador de todo, dió inteligencia autónoma, y ésa no, para que explote al mundo, sino para que se valga de la creación, visible como de trampolín para conquistar la dicha eterna para la cual ha sido creado y hacia la cual inevitablemente aspira.

EL ALMA INMORTAL

es lo que eleva al hombre más todavía sobre todo lo creado. ¡Cuánto no han hecho los renegados de Dios, para deshacerse de su alma inmortal! En vista de que les fracasó la búsqueda del alma en los animales, inventaron diversos sistemas panteístas. Cuando esos chocaron entre sí, desautorizando unos a otros, y poniendo de manifiesto la perversa intención, de destronar a Dios, negar su alma inmortal y la responsabilidad de sus actos, recurrieron a las teorías materialistas de la "función del cerebro", "emanaciones cerebrales", "epifenómenos del organismo" . . .

Todos los pensadores lógicos y sinceros llegan a la conclusión: la filosofía y la ciencia no alcanzan para descifrar el enigma del hombre. Para ellos el alma queda en el misterio . . . Los ignorantes, engañados por los impostores concientes, incapaces de penetrar en las profundidades del problema, los socialistas y comunistas, arrastrados por el marxismo materialista, repiten todavía el disco del siglo pasado, de que "con la muerte se termina todo". Mientras los grandes pensadores, los sinceros y valientes, recurren a la revelación divina y a la religión, guardan los indecisos silencio . . . ! Es porque se convencieron de que al alma no se la puede matar. Solo se puede condenar!

Todos los intentos de negar el alma llevan la marca del sensualismo. Son las pasiones, y la rebeldía en unos, la ignorancia, y la cobardía en otros, la astucia del demonio en todos, que acondicionan en el hombre la tendencia de desligarse de Dios y del alma. Pero frente a su propia conciencia, a su impotencia, a la muerte y a lo incomprensible comprenden los que no son perversos, así como captó Saulo: "dura cosa es para tí dar coces contra el aguijón" (Hechos 9, 5).

Quiera o no quiera, nadie puede eximirse del do-

Cumplió 100 años el 9 de julio 1946 en Senožeče (Trst). Vea pág. 188 dos de sus hijas, nietos y bisnietos, reunidos en San Martín.

100 letnico pač praznuje le redko kdo. Tukaj vidimo sliko častite 100 letne mamice MARJETE DELAK v Senožečah, ki je zdrava in pri polni moči ućakala stoletnico v krogu svojcev 9. jul. letos. Živi s hćerjo Johano por. Žiberna. Tukaj sta hćeri Ana vdova Vidmar in Reza por. Krpan, obe v San Martinu in njihove družine:

vnuki: VIDMAR Tone, Franc (poroćen) in Jože; Ana porć Čoha, Ivanka por. Torres; ŽIBERNA Jože, Karel, Fani in Pepca; KRPAN Marica in Peterček. Pravnuki: Edvard Čoha, Julij, Vilma in Marta Torres ter Karlito in Ana Marija Vidmar.

minio de Dios. Haga lo que le parezca, queda sujeto a la ley eterna. Para todos es siempre cierta la palabra de Jesús: "de nada sirve al hombre si conquista todo el mundo, pero condena a su alma". Dios nos la inspiró. Púsonos como administradores del mundo y de los dones recibidos. Algún día nos llamará a su tribunal, para proporcionarnos el premio o castigo por las obras realizadas en esta vida. Dios nos dio el alma. A El ha de volver llena de méritos según los designios divinos. Así lo sabemos instruídos por Jesucristo, el único intérprete autorizado de los destinos y secretos del ser humano. Todos los trabajos estudios de la antigüedad quedan completados con el Evangelio. Buscar otras explicaciones es tanto como enredarse inútilmente, taparse los ojos ante el sol, hundirse en la desgracia y condenación a sí mismo y a los demás. El alma inmortal, dotada de la inteligencia

SUPONE LA LIBERTAD DE ACCION.

¡Cuántos sistemas inventó el hombre, para sustraerse a la responsabilidad de sus malas fechorías. A pesar de la conciencia, que le testifica bien claramente, que está en su poder, el obrar bien o dejarse llevar por el mal; a pesar del sentido común, que en todos los tiempos condenaba el crimen y castigaba a los criminales, se han atrevido a asomar la cara los necios e impostores que niegan el hecho de la libertad de acción. Ni "la formación del cráneo", ni "las leyes de la evolución", ni "la condición social" ni ningún otro factor pueden quitar de enmedio la imposición del Creador: "Teme a Dios y guarda sus mandamientos . . . pues Dios pedirá cuentas . . ."

A imagen y semejanza de Dios ha sido creado el hombre. No puede pues hallar su dicha en las cosas terrenas, como un rayo de luz no puede cerrarse en una caja. Siendo imagen de Dios, debe buscar necesariamente la Verdad. A través de las cosas visibles debe elevarse hacia el autor de todo lo existente. De allí en el hombre esa sed de saber, de llegar hasta la última razón de todas las cosas. Para que no yerre se le reveló: "En el principio creó Dios el cielo y la tierra". La inteligencia humana, si no está entorpecida por la esclavitud de las pasiones, aspira por éso sin cesar a llegar al Creador de todo para "contemplantarlo cara a cara".

Nuestra voluntad busca la felicidad. Deslumbrado el hombre por las pasiones de su carne, engañado por la mentira de los hombres y del demonio puede por su ignorancia, sucumbir a algún espejismo de la felicidad terrena. Son infinitas las ilusiones, a las cuales se entregan los hombres desorientados. Entre goces sensuales, diversiones ruidosas, ocupaciones estériles, lujo provocativo, aplausos estruendosos, montones de plata,

amores carnales, títulos altisonantes confían hallar su paraíso terrenal . . . Los manicomios, los hospitales, asilos para desvalidos, tragedias familiares son el triste epílogo de esas aberraciones . . . Y no puede ser de otra manera, porque esa aspiración hacia la felicidad busca a Dios tan esencialmente como las plantas buscan la luz del sol, sin la cual no pueden florecer.

No hay ningún objeto creado que pueda llenar las ansias del hombre. Sólo en Dios, que es la plenitud de la bondad, se tranquilizará la sed de la dicha. Todas las bellezas creadas, todas las armonías y melodías de las cuerdas que fabrican las manos o produce la naturaleza, son sólo indicadores de la belleza y bondad eternas, en las cuales finalmente hallará el hombre su definitiva felicidad.

Pero la condición básica de su dicha descansa en el voluntario esfuerzo de subordinar a la voluntad de Dios a sí mismo, todas las cosas creadas y todos los gustos inferiores. Dios quiere que el hombre sea administrador del mundo visible, su fiel mayordomo en todo lo que tiene recibido de bienes y de talentos. Si resiste enérgicamente a la tentación, que ejercen sobre él su vanidad y las cosas terrenas, con las cuales el demonio quiere esclavizarlo; si trata todas las cosas mundanas como medios, como escalera, por la cual sube hacia Dios, si en todo trata de poner en práctica el supremo mandamiento: amar a Dios sobre todas las cosas y a su prójimo como a sí mismo, podrá vivir tranquilo y despedirse sin angustias, cuando se le abra la puerta de la eternidad para ver allí saciada su sed de felicidad.

A la luz de estas verdades resulta clara la posición que corresponde al hombre frente a su semejante y la sociedad.

EL HOMBRE NO ES COSA, ES PERSONA.

Su alma inmortal, la inteligencia y la libertad de acción determinan su destino eterno. Cada cual tiene por éso su propia personalidad. A él han de servir todas las cosas, pero él no ha de ser propiedad de nadie, esclavo de nadie. Viviendo entre sus semejantes debe de poner en práctica la verdadera fraternidad.

Un error grave de la antigüedad era la división en "esclavos" y "libres". Los romanos conocían tres clases de herramientas: las que hablan, las que mugen, y las mudas. El esclavo era para un romano menospreciado que un animal . . . Por éso se levantó el patricio romano con tanto furor contra el cristianismo con Evangelio, tan ajeno a sus usanzas. No podía concebir la idea, de que también el esclavo era persona humana. Además de la corrupción sensual de los romanos, incapaces de renunciar a su vida depravada, era principalmente este punto de la doctrina social cristiana, que provocaba la furia de los perseguidores.

EL HOMBRE ES PERSONA Y SER SOCIAL

son dos polos entre los cuales oscilan los errores sociales. Conciliar bien estos dos puntos es solucionar el problema social. La antigüedad usaba esclavos, el capitalismo moderno practica lo mismo en otra forma, pues al hombre no lo trata como persona sino como artículo de mercado, como máquina que ha de servir al crecimiento de sus riquezas. En esta forma se desconocen los derechos esenciales del hombre y se lo traba en los deberes ineludibles.

Siendo persona no puede ser utilizado por nadie como instrumento o medio. Dado su destino eterno, está en este mundo para ganarse la felicidad que consiste en salvar su alma. No es pues un animal cuya vida se desenvuelve entre el pesebre y el carro y cuyo dueño se preocupa sólo por sus fuerzas utilizables en la economía. Las ocupaciones del hombre, su mano de

obra, no son como la carne y piel de la vaca, destinadas a servir a las necesidades humanas. El hombre tiene alma que debe salvar y la vida eterna que lo espera. Su tarea principal en esta vida debe ser el cumplimiento del contrato que tiene con Dios. Ningún interés de ningún dueño, ni tampoco la propia comodidad, pueden deshacer ese contrato. Es pues ineludible, subordinar todas las obligaciones de trabajos terrenos a los derechos personales del trabajador. Siempre, cuando se procede de manera opuesta, cuando a las tareas materiales se da más importancia que a las obligaciones que tiene contraídas el alma con respecto a su eternidad, se infringe el orden de las cosas, se pisotean los derechos espirituales del alma y se peca contra la persona. El hombre es también social, relacionado con otra gente. ¡Pero tampoco la sociedad puede absorber su personalidad!

EL TERMINO DEL "TOTALITARISMO"

tiene ya hartos a todo el mundo. Malo es no sólo porque niega los derechos a otros pueblos y clases sino también porque está en conflicto absoluto con los derechos de la persona humana. El hombre tiene su destino individual y eterno. Su mano de obra, sus bienes y talentos los puede ofrecer en cambio por lo que necesita para su honesto sustento. Nadie puede, sin cometer grave injusticia, impedirle sus deberes con Dios, ni el capital privado ni tampoco el interés colectivo. El estado, la nación o la clase puede, por cierto, subordinar los intereses individuales al interés común, pero siempre guardando la jerarquía. Jamás pueden ser sacrificados los derechos espirituales individuales a los intereses materiales colectivos. Injusto es pues, imponer el trabajo con el cual se impide el cumplimiento de deberes religiosos. Aunque el bien común es cosa grande, al cual el interés privado debe de ser sacrificado en nombre de la justicia o de la caridad, queda sin embargo bajo el bien superior espiritual personal, porque la norma que debe ordenar la vida de la sociedad es: la sociedad (cualquiera que sea: estado, nación, clase, familia) es para el hombre y no al revés. Todas las sociedades tienen por objeto facilitar al hombre el cumplimiento de su deber principal: vivir honestamente para ganarse así el cielo. Finalidades propias, ajenas a la de facilitar el bien de sus socios, no tiene ninguna formación social.

El totalitarismo es cualquier sistema social, que violenta los derechos particulares, destrozando el orden instituido por Dios en el cual el orden jerárquico es éste: la persona — la familia — la Iglesia — el Estado.

La autoridad puede privar de libertad y obligar a ciertas tareas a los individuos cuando lo reclama el bien común . . . no caprichos de los gobernantes, ni los intereses megalómanos de una nación enloquecida.

Dios está encima de todo lo existente, y por la disposición de El tiene el hombre naturaleza social, para que en la sociedad desarrolle con perfección sus dones y practique las virtudes. La sociedad pues, empezando por la familia a través de todas las instituciones que puede establecer la vida, debe ayudar al individuo en su tarea individual y jamás entorpecerla. Cuando alguna sociedad se opone a eso, se comete injusticia.

Las cárceles, los campos de concentración, las restricciones políticas, las privaciones de derechos civiles son medios justos cuando se trata de gente que conspira contra el verdadero bien común, establecido en base a la orientación sobrenatural del hombre. Cuando se usan esos remedios violentos con objeto de implantar algún "orden nuevo", que desconoce a Dios, niega el alma y pone en los altares a alguna nación, comunidad o personaje, se comete el crimen contra el plan divino y contra la dicha humana.

Sin duda son sublimes los ideales del bien común; pero el bien común verdadero jamás llega a la contradicción con el bien espiritual individual. Cuando se arremete pues contra la libertad de conciencia, cuando se impiden los deberes religiosos, cuando se persigue a la Iglesia, es evidente que se parte de una base falsa y que aquel "orden nuevo", lejos de condicionar más felicidad, llevará al pueblo a una catástrofe. No hay más que un solo camino a la dicha para el individuo y la sociedad, aquel que indicó Jesucristo. Todas las instituciones sociales son sólo medios que han de facilitar al hombre la conquista de la única dicha y objeto supremo de su existencia — la salvación de su alma.

La persona — la familia — la Iglesia — el pueblo — la nación es el orden establecido por Dios. Si el individuo desconoce la autoridad, si el interés material individual o colectivo entorpece a la persona en su destino espiritual; si la colectividad pretende absorber al individuo, se desorganiza el funcionamiento del mecanismo de la creación. El capitalismo, nazismo, fascismo, comunismo, cualquier concepto materialista, que desconoce el destino eterno del hombre, que niega el alma, que entorpece la religión, que degrada a la persona a un número en la fábrica del capitalista o del grupo conducen fatalmente al desequilibrio de la sociedad, que sólo puede marchar si el hombre ocupa bien su lugar en su conciencia, en la familia, en la iglesia, en la corporación, en el pueblo y en la nación.

La humanidad se alejó mucho de este plan que presentó Jesucristo por eso sufren los individuos, familias y pueblos consecuencias catastróficas. El único remedio a ese grave malestar social es volver a Dios y subordinar toda la vida, pública y privada, a su eterna ley.

V Šmartnem pri Litiji - Cerovica je zaspal v Gospodu 1/9 1943

† Ivan Zidar

za katerim žaluje doma žena.

Objokuje tudi sina

† Ivana Zidar

ki je padel kot žrtev vojne.

Tukaj obžalujeta rajnega očeta in brata Martin in Lojze Zidar.

Maša bo javljena pozneje.

V Števerjanu je zaspala v Gospodu

† Katarina Mizerit, stara 94 let.

Preživela je vse vojno gorje in zapustila solzno dolino letos. Doma žaluje sin Jožef v Ljubljani hči Marija por. Trpin, v Argentini, v Floridi, pa živi hči Jožefa por. Hlede in sin Štefan z družino. Tukaj je tudi Alojzija por. Kocjančič.

V Kalu pri Kanalu obžalujejo

† Heleno Lazar, staro 71 let

ki je umrla v bolnici v Gorici 27/7 1945. Doma žalujejo za materjo Julka, Franc, Justin in Stanko. Tukaj pa Marija por. Pertot.

Kot žrtev bratomorne vojne objokujejo tudi

† Justina Pirih.

Vrnil se je iz Italije in bil 17/11 ubit. Zapušča ženo vdovo Julko rojeno Lazar.

Maša za nju bo v novembru.

V Polani v Prekmurju so umrli

... † Štefan Laki, 25/2 44

stari 82 leti, od betega. Doma ostajajo hčere Bara in Ana, v Argentini Martin, v Sev. Ameriki Jože. Vsi poročeni.

Maša za rajno bo na Avellanedi 27. okt. Zapoje se žalnica.

V Pertoči, pri sv. Heleni so umrli

† Marija Kolmanko, stara 54 let.

† Jožef Kolmanko, njen sin

je spadnol v bojni. Doma žalujejo mater in brata Anton, Franc in Marija por. Pintarič. Tukaj pa obžalujeta svoje nepozabne Luis Kolmanko, oče, in Luis Kolmanko, sin.

DR. VINKO ŠARABON je umrl v Ljubljani. Bil je znan profesor geografije in zgodovine. Prehodil je v ta namen veliko sveta. Pred leti je šel tudi v Ameriko in obiskal več slovenskih kolonij.

ROJAKOM V SAAVEDRI IN OKOLICI
se priporoča edini slovenski
stavbenik v bližini
ANDREJ BOŽIČ
TEHNIČNI KONSTRUKTOR
NAČRTI - PRORACUNI - FIRMA
RUIZ HUIDOBRO 4558 U. T. 70 - 6112

Rojakom se piporoča
FABRICA DE MUEBLES
VICENTE ROGELJ
BLANCO ENCALADA 249 VILLA ESCASO
Teléf. 652 (Tablada) 0133

Inventario - Balances - Impuestos a los Réditos
Tenedura de Libros
CONTABILIDADES DESDE \$ 30.— POR MES
ORGANIZACION CONTABLE
"ALBATROS"
Director FELIX JAMSECH Contador
Consultas Gratis
Escritorios: THAMES 2220 - Dep. 2

FRANC URŠIČ
CONSTRUCCIONES
CEMENTO ARMADO
MERCEDES 1764 U. T. 69 - 1567

FABRICA DE MOSAICOS
ALBERTO GREGORIČ
JOSE PEDRO VARELA 5130 - AV. FR. BEIRO 5671
U. T. 50 - 5383

PRILJUBLJENO OPERETO
"KOVAČEV ŠTUDENT"
bo predstavil kot prvo prireditel
"Slovenski Svet" v Armenski dvo-
rani 29. SEPTEMBRA popoldne,
Acevedo 1353.

DESPENSA
PEDRO ZAVRTANIK
Avda. los Constituyentes 3731
U. T. 51-0468 (Parque Chas)

GRAN SURTIDO DE VINOS
STANISLAV STANTIČ
Triumvirato 3984 U. T. 51-5506

DESPENSA-TIENDA
de **PEDRO CUČIČ**
Excelsior 1500 LOURDES
U. T. 757 - 0301
SAENZ PEÑA

TIENDA, MERCERIA y ROPERIA
"EL TREBOL"
La que más barato vende
de **JUAN RIJAVEC**
Rodríguez Peña 676 Villa Lynch

BELLOTTI HNOS.
FABRICA DE TRICICLOS
AV. LA PLATA 1659
U. T. 60-0657 Bs. Aires

ENCUADERNACION
TORRES HNOS.
AÑASCO 1303 U. T. 59-7939
Academia de Encuadernación
Venta de toda clase de materiales
del ramo.
Doramos títulos en el lomo.

DESPENSA
EMILIO GERMEK
Se priporoča rojakom
Rodríguez Peña 505
VILLA PROGRESO

V NOVEN DOMU VAS ČAKA
FRANC KLAJNŠEK
NAČRTI — STAVBE — FIRMA
HABANA 4321 U. T. 50 - 0277
VILLA DEVOTO

GRANDESALMACENES
"CIUDAD DE MEXICO"
FLORIDA esq. SARMIENTO
LOS CREDITOS MAS LIBERALES
SOLICITES SU CREDITO HOY MISMO

HORNO DE LADRILLOS
PRIMERO DE MAYO
ANGEL ANTONIO TRACCHIA
Trasportes - Materiales de Construcción
Escritorio: San Nicolás 2826, U. T. 50-8226

RUBIO y COMP.
YERBAS MEDICINALES
Rincón 79 U. T. 48 - 3340

JUAN ČURČIJA
Importación y exportación de
CEREALES
25 de Mayo 11 U. T. 34 - 4891

ANGELERI HERMANOS
IMPORTADORES
DE ARTICULOS SANITARIOS
Callao 332 — U. T. 47, Cuyo 9051 — Capital

PROGRAMA - SPORED

Discurso de Apertura por el joven Ricardo Bevčič. Pozdravna beseda
Baile y canto — Caperucita Moderna de Rodolfo Sastre Rdeča kapica po novem (ples)
Interpretado por las niñas: Nélida Leban, Liliana Turk, Olga Milharčič, Irene Štoka.
Acompaña al piano R. E. Bevčič.
Recitado — La gran noticia, de Ricardo Palma Velika novica.
Interpretado por la joven Anita Lakner.
Baile y Canto — Danza Holandesa; de Angel Rocca Holandski ples
Interpretado por los niños: Liliana Turk, Carlos Zivec, Irene Štoka, Ricardo Zidar, Olga
Milharčič, Norberto Furlan, Nélida Leban, Rol A. Trebše.
Acompaña al piano el joven R. E. Bevčič.
Acto cómico: Tori y Bioyo Kdo ima prav?
Tori: J. T. Miro; Bioyo: Héctor Trillo.
Baile — Tesoro mío Srček moj
Interpretado por la jóvenes: Herminia Bevčič, Anita Lakner, Aurora Zavrtanik, Milka
Skрко, Liria S. Calderón, Nélida Satej, María A. Corso, Rosa M. Galli, Cecilia Lakner.
Dirigido por la Srta. Darinka Cotič.
Canto — Mozo (Canción en duo con piano) Vinski duhovi (Gregorčič)
Zvonko Kandus - tenor; Carlos Kobelt - bajo. Komponiral Ciril Kren.
Baile — Gavotte Stephanie de A. Czibulka Galeb
Ejecutado por las niñas: Nélida Leban, Irene Štoka, Liliana Turk, Olga Milharčič.
Acompaña al piano R. E. Bevčič.
Recitado — Guaja: de Vicente Neria Klada
Interpretado por la joven Herminia Bevčič.
Baile — La Risa (juguete cómico musical) de Clemente Le smejmo se
B. Greppi.
Interpretado por las niñas: Liliana Turk y Nélida Leban.
Acompaña al piano R. E. Bevčič.
Tocó el teléfono — Linka Troha Telefonski zvonec
Baile — Cuentos del Bosque Gozdne pravljice
Interpretado por las jóvenes: Anita Lakner, Herminia Bevčič, Aurora Zavrtanik, Cecilia
Lakner, Liria S. Calderón, Nélida Satej, María A. Corso, Rosita M. Galli.
Dirigido por la Srta. Darinka Cotič.
Comedia — Pablo Anchoa, obra cómica en un acto. Spomenik junaku
Interpretado por los jóvenes y dirigido por el Rdo. Hno. (Reparto pág. 191) Juan Cuadras M. I.
Martín Krpán de la Cima Martin Krpan, ljudska povest
Presentado por Daniel Campagnale. Ilustrado por la señorita Anita Pomar.

DESPENSA
JUSTINA VUGA
Vidal 2602 U. T. 76 - 1220

SASTRERIA DE MEDIDA FINA
"GORICIA"
de **FRANCISCO LEBAN**
WARNES 2191 Buenos Aires

FERRTERIA - TRGOVINA Z
ZELEZOM
BARTOLOME FLOR
Velika izbira železnine, gradbene-
ga materijala, električnih potrebščin
Asunción 4602 U. T. 50-0724

NE POZABITE POTREBNIH V EUROPI!
PAKETE ZA DOMOV — Jugoslavija in
Primorsko: Coordinadora Yugoslava,
Almirante Brown 670, U. T. 26-4603.
Plača se 4.— \$ od kg.
EXPRESO EUROPA za Primorsko in Ita-
lijo: Mexico 972, U. T. 37-4592.
Paketi 5 kg 24.50 \$; 10 kg 34.— \$.

DRUŽINSKI DOGODEK V SALTU
Carlos Kumar in Isabel Helena
Vozza sporočata rojakom da jim
je bil 22. 8. rojen prvorojenček
CARLOS HECTOR.

ČEVLJARNICA
ALBERT BELTRAM
Dto. Alvarez 2288 vogal Trelles
na Paternalu

"CASA JUSTO"
JUSTIN MARUSIC
MARMOLERIA
Construcción de Monumentos en los Cementerios
PLACAS DE BRONCE
GARMENDIA 4947 U. T. 59 - 4318

REGALOS
TRIANON
MEMBRILLAR 25

Dr. Gregorio P. Trimarco

ABOGADO

Victoria 577

U. T. 34 - 5449

San Antonio de Flores

PANADERIA y CONFITERIA

ANGEL PERTIERRA

Postres - Bombones - Masasa surtidas.
Helados especiales - Harinas de las
mejores marcas - Galleta Malta -
Especialidad en facturas.

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI!

Kadar imate opravka v Buenos

Airesu, se ustavite v

"HOTELU PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro
postreženi.
CHARCAS 769 - BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

DUHOVNO ŽIVLJENJE je versko, kulturno in družinsko glasilo Slovencev v Južni Ameriki.

Vpričo sedanjega zamotanega položaja v domovini se drži svoje linije. V politične dogodke ne posega. Le s stvarnimi podatki skuša podati sliko tega kar se doma dogaja, toda vedno s previdnostjo, da ne bi po nepotrebnem dali povoda razburjenju.

Vsi rojaki čutite, da se doma dogajajo težke stvari. Po enem letu bi želeli zvedeti od doma kaj več veselih novic. Z vesljem jih bomo podali takoj, ko jih bomo zvedeli. Trenutno pa se zvedo le tožni glasovi tistih, ki jokajo na pogoriščih in na grobovih brez volje, da bi zgrabili za delo obnove. Pred resničnostjo pa si oči nikakor ne zmemo zatiskati!

Druga boleča rana je naše slovenske Primorje, za katero smo v D. Ž. vedno delali z vso ljubeznijo in pripravljenostjo. Nič prida se nam tudi tam ne obeta. Upajmo, da bo Jugoslavija znala ubraniti slovenske pravice.

Glavna naloga D. Ž. pa je verska usmirjenost rojakov. K naši službi božji mnogi ne morejo, zato skušamo spominjati na Boga, na dušo, na zadnji namen življenja in na potrebo krščanske vzgoje.

V tem oziru se giblje D. Ž. Če nas nekateri napadajo, s tem dokazujejo le svoje sovraštvo proti temu, kar je božje in resnično slovensko.

Vsi smo poklicani služiti Resnici in Pravic. V ta namen moramo pa vsi vršiti zapoved ljubezni. Če bodo vsi kateri delajo v slovenski javnosti hodili po tem potu in se ogibali izrazom, ki žalijo poštena čustva brez napadov na tiste, ki so naši bratje po krvi in brez potvarjanja dejstev, bomo s skupnim delom mnogokaj koristnega napravili za našo kolonijo! sb.ne-bumongiao ETAOI SHRDL ETA AI "Duhovno življenje" izhaja mesečno. Naročnina je letno 3.— \$. Ta številka se je zakasnila radi bolezni linotipista St. Baretto, ki je le z vsem naporom mogel storiti toliko, da izidemo že ta čas. Namepravali smo izdati povečano številko kot program. Ker se to ni moglo zgoditi sedaj izide prihodnja številka v dvojnem obsegu.

El sin Rival del Oeste es el

HELADO MARIO

ITUZAINGO 895

Al lado de la Estación MERLO

REPARTO DE PABLO ANCHOA

Pablo Anchoa: — José Arias
Serafin: — — — Ricardo E. Bevcic
Gutierrez: — — — D. Walter Calderón
Telarañas: — — — Juan Di Pasqua
Benjamin (hijo
de Serafin): — Julio J. Lamas
Antonio: — — — Oscar Zivec
Roque: — — — Francisco Gaeta
Crespo: — — — Luis Crotti
Pedro: — — — Ferdinando Jazbec
El pueblo: — — —

Agradecemos la donaciones:

S. Ricardo Gonzales Morana

Sra. María C. A. de Ariño

Niño Enrique Alberto Pesl

C. S. — L. D. — D. S. —

S. Roberto Lavin

Srta. Cata Mondragón

Srta. Estrella Ochagavia.

Srta. Lia Correa.

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

Marcelo B. Isola

CIRUJANO ODONTOLOGO

Congreso 3798

U. T. 73 - 8852

SLOVENSKI SVET. Po ponovnih neuspešnih poskusih je prišlo slednjič do uspešne ugotovitve vseh slovenskih društev v Slovenskem svetu, kateri naj bi zbral vse Slovence v delu za pomoč domovini in za rešitev Slovenskega Primorja. Obojna naloga je vredna vse ljubezni vsakega Slovence. Želeli je le, da bi s Slovenski Svet vzdržal nad političnimi strujami. Le na ta način bo svojo nalogo prav vršil.

SLOVENSKI GLAS bo odslej naprej skupno glasilo vseh društev. "Slovenski list" in "Pravica" prenehata po sporazumu. Odgovorni urednik Slovenskega glasu je Novinc, pomožna urednika pa Kacin in Birsu. Uredništvo in uprava je: Mercedes 1762 (U. T. 69-1567).

TRGOVSKI DOM je idealna zamisel podjetnih Slovencev, v pomoč rojakom tukaj in domovini. Zbral naj bi slovenske trgovce in podjetnike v močno gospodarsko tvorbo, ki bi nudila prosvetnemu in socialnemu delu gospodarsko ozadje. Podjetnika Rudolf Klarič in Ukmar sta prevzela glavno besedo v pripravljalnem odboru. Kacin in Uršič so z njima najbolj delavni poborniki te zamisli, ki bi naj postala hrbenica slovenskega javnega delovanja v Argentini.

Po zamisli organizatorjev naj bi bil "Trgovski dom" izven politike. Če se bo tega držal in izključil vse politične tendence, bo lahko mnogo koristil rojakom tukaj in domovini. Če bo pa postal orodje tistih kateri hočejo politiko iz domovine prenesti tudi sem, bo pa kmalu ostal zadeva gotove skupine rojakov, slovenska skupnost bo pa ostala razbita kakor doslej.

BISEROMAŠNIK IVAN TRINKO. 21 jun. je v Vidmu obhajal svojo biserno mašo (60 l.) buditelj beneških Slovencev, kateri je svoje delo posvetil buditvi slovenske zavesti v tistem delu našega naroda, ki je l. 1866 padel pod Italijo. Bil je vodnik vsega narodnega dela med njimi. Izdajal je pesmice in knjige, pomagal Simonu Rutaju v zgodovinskih študijah o slovenski Benečiji.

V GORICI je nenadoma umrl 6. junija mons. IGNACIJ VALENTINČIČ, zlatomašnik. Rojen je bil v Morskem pri Kanalu 1867. Od 1922 je bil goriški kanonik. Bil je zelo vnet duhovnik in goreč apostol za vse, kar je bilo narodu in pravo korist in napredek. Nedavno je bil spet izbran za predsednika Alojzijevišča.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

Sporočamo da so 4/10 1944 doma v Velikih Dolencih umrli 74 letni mama

† Ana Matus

Doma žaluje mož Mihal in Sinovje Kalman, Vendel in Karec ter njiva familia. Tukaj jaz, Veronika in zet Janez in naju sinovje Alejandro ter Janez, ki je doma v Evropi.

V Kojsem je že 1941 leta umrl
† Karlo Beučič, star 81 let.

Živa je še žena. Tukaj pa je sin Karlo.

V Šmartnem v Brdih je umrl 80 letni

† ŠTEFAN VENDRAMIN,

pred 4 leti. Doma živi žena in 3 hčere. Tukaj je pa hči Benedikta por. Baragaño.

V Kozani je pred kratkim umrla
† Marija Maurič por. Maraš, 58 let. Tukaj živi mož Peter, doma sta 2 sinov in ena hčer.

Iz Sela-Vel Dolenci, Prekmurje sporočajo, da so se ponesrečili na stubaj in mrlji 27/5 1946

† Marija Lenjšček, stari 69 let
Doma žalujejo za materjo Ana, Blaž, Jožef in Jula.

V Argentini sta Janoš in Tereza por. Dravec.

Maša za njo bo nov. na Avellanedi z žalnico.

Umrli je tudi tetica † Marija Lanjšček, stara 70 let.

August Fornazarić in Ivan Cotic med svojci 1. 1933

V Biljah pri Gorici je zaspal v Gospodu

† August Fornazarić, star 73 let.

9/12 1940 se je za vedno poslovil in zapušča doma zeta Cirila Koglot ter vnuka Vladkota. Hčeri Maika por. Del Era in Ivanka por. Koglot sta v Egiptu.

V Buenos Airesu žaluje hči Katarina por. Cotic, zet Leonard, vnuka Gustel in Darinka in pravnukinja Norma Suzana.

Istotam je v starosti 80 let umrl

† Ivan Cotic, 1. 1940.

Doma zapušča sina Franca s tremi hčerami in enim sinom. Pepe ima 2 sina, eden je padel.

Tukaj žaluje sin Leonard z družino.

Maša za oba pokojna je bila pri sv. Rozi 28. aug.

V Biljah je umrl v visoki starosti

† Sebastjan Mozetič, 1. 1944.

Ni podatkov če še žive sinovi, ki so bili doma. Tukaj pa žalujejo za očetom Ivan, Feliks in Anton.

V Čepincih-Premurje so umrli 12/5 46

† Rozalija Andrejek, od 79 let.

Doma obžalujeta drago mater Franc in Marija, oba poročena.

Tukaj pa žalujeta Karel Andrejek in Ana Bočkor, oba z družino. Maša za rajno bo na Avellanedi

V Budincih je umrla 1945 leta od betega

† Julijana Horvat, stara 71 let.

Doma zapušča moža 2 sina i hčer. Tu je brat Pali. V Franciji pa je sin Karel.

V Villi Ballester je umrla 11. maja

† Franciška Brezavšček por. Valentinčič

doma iz Kanalskega vrha. Po daljši bolezni katero je prenašala, ne da bi obležala, je zapustila solzno dolino in so jo spremili na zadnji poti mnogi rojaki. Tukaj zapušča moža Ivana in sina Zdenka.

V Lokavcu pri Ajd. je umrla

† Marija Soban, stara 78 let.

V juniju 1945 je dokončala tek življenja v bolezni. Doma žalujeta za materjo Angel in Olga; Janez je v Franciji, tukaj pa Pavla por. Kandus.

Tudi njena sestra, stara 80 let

† Antonija Černigoj por. Kovač. je zapustila solzno dolino v febr. 1945. Doma žalujejo za materjo Anton, Ciril, Mirko, Cene in Marija. Viktor je v Jugoslaviji. Tukaj pa je hči Herminija por. Ferletič.

BOGOKLETNEŽI NA DELU. — Letos okoli Velike noči se je zgodil bogokleten zločin v Dobravljah pri TOMAJU. Iz kapelice (pila) so vzeli leseni kip Matere božje in ga razžagali na kose. Storilci so poznani. Ljudstvo se je zgražalo nad tem podlim početjem. Pozneje se je vršila pravna procesija, katere se je udeležilo veliko število ljudi iz vse okolice.

KAKO JE NA BELOKRANJSKEM?

Metlika, 31. maja 1946. Metlika je bila dne 16. jul. 1943 zelo poškodovana, ko so za par ur vdrli vanjo Nemci v spremstvu kozakov in so požgali okrog in okrog dosti stanovanjskih hiš in gospodarskih poslopij. Na Hribu je skoro vse pogorelo, tudi na Svržakah in v Čurilih. Zdaj se pomalem zopet obnavlja. PRI TREH FARAH je porušena sosedskina hiša pred cerkvijo, cerkve pa o ostale, razen srednja z zvonikom je poškodovana po streljih iz mitraljezov, pa upam da bomo dobili potrebno pločevino, da popravimo streho, da ne bo voda delala škode. Poškodovan je precej tudi zid okrog pokopališča.

V DRAGATUŠU pa je zelo žalostno v začetku maja 1943. so prihromeli iz smeri od Zagreba avioni in popolnoma porušili lepo cerkev šolo in župnišče na pol. V župnišču so eno sobo nekoliko povečali, da imajo tam zdaj ZASILNO CERKEV. Cerkev na ŽEŽLJU nad Vinico je tudi uničena, ostal pa je skoro čudežno cel ves veliki oltar. Tudi cerkev na VINICI je poškodovana, tam je porušenih več stavb.

Zapudje je vse pogorelo. Vojska je zapustila hude sledove in težke posledice. Tudi naše podružnice na VIDOŠIČIH (Sv. Ana) in v DRAŠIČIH so poškodovane . . . Župnik Ciril Lekšan.

NOVA VLADA V SLOVENIJI

V Ljubljani imajo spet novo vlado. Predsednik je neki Miha Marinko, podpredsednika sta dr. Marijan Brecej in Ivan Maček, načelnica kontrolne komisije Vida Tomšič. Nadalje so v vladi ministri: Sergej Kraigher, Boris Kraigher, Jože Pokorn, Zoran Polič, Janez Hribar, Tomo Brejc Miha Kambič Marijan Ahčin in Anton Kržišnik. — Dosedanji predsednik vlade Kidrič je odšel v Belgrad kot zvezni minister.

BIVŠI MINISTER FRANC SNOJ je sedaj navaden uradnik v enem izmed uradov kjer je prej ministroyal.

BILJE, APR. 1946. Od svaka prejela Kat. Cotic. Oba rajna sta bila rešena strahot vojne, ker ju je preje Bog vzel. Hiša je popolnoma razdejana že l. 43. Zažgali so jo Nemci. Ostal je le kos zidu od štale. Drevje je vse končano. Od hiše, kjer ste Vi stali, je ostal en bunker od cementa (obokana klet). Ppetu je vse zgorelo. En sin mu je padel v partizanih, dva sta ostala . . . Ivanka (njegova žena) je v Egiptu. Jaz sem sam doma, ker sin, 3 leta v partizanih kot radiotelegrafist, sedaj študira v Rusiji kjer ima končati 5 let šole . . . Sedaj bo začela obnova zidati hiše. Obrnite se na Gustota od župana.

ki je predsednik oškodovancev, če bojo kaj dali.

MORSKO PRI KANALU. Pisal Stanko Tinta: Vsi smo živi in zdravi. Bil sem po zaparih v Nemčiji. Vse okrog mene so umirali, a jaz sem se srečno vrnil. Kristjan je bil cel čas v vojski, pa se je tudi vrnil. Vse vasi na okrog so požgane, naše vasi pa ni zadelo prav nič. Ne ognja, ne bomb nismo imeli. Sedaj nam ni nič hudega, samo ne vemo kaj bo. Dve sestri sta v Trstu. Albina se je poročila. Doma je Olga.

V RODIKU je umrla † MARIJA BABIČ, stara 85 let, 14/1 1945. Čebihin Vladimir je bil 5 let v alški vojski, od koder se je vrnil in 5 dni nato odšel v partizane. Tam je sedaj že 2 leti. Iz vasi je bilo ubitih 6 moških in 4 dekleta, ki so Nemci vse istočasno pobili z brzostrelko. Fantje so sedaj skoro vsi pod orožjem pri narodni obrani. Privatne trgovine bodo izginile. Upeljujejo samo zadruge.

V MURSKI SOBOTI je umrl 6/2 45 † FRANC BABIČ iz Rodika. Ob bridki žalosti, ko so mu odpeljali Madžari sina Stankota se mu je utrgalo življenje. Sin se je pozneje vrnil. Oče je bil uradnik pri občini. Sedaj je uradnica tam hči Zorka, 22 letna, ki služi s tem življenje bridko prizadeti družini.

MARIBORSKEGA ŠKOFA dr. Tomažiča je zadela kap. Posle opravlja sedaj kanonik dr. Cukala.

SANTA MARIA EN MONTE NEGRO MARIA NA PTUJSKI GORI.

El santuario de Ntra. Señora más frecuentado en Estiria (parte oriental de Eslovenia) se halla sobre un cerro, no muy alto, sobre el río Dravinja, a unos 15 km de Ptuj (Petovio: ciudad antiquísima e importante ya en los tiempos romanos. En los principios del cristianismo fué sede del obispo. La invasión de Atila la arrasó; luego se restableció y adquirió de nuevo su anterior importancia.)

El santuario es una iglesia gótica, de grandes dimensiones. Es por cierto no sólo el templo más grande de la comarca, sino también el más hermoso en su interior —, no así en el exterior. Sus muros negros tienen cierta relación con la leyenda, por lo que se llama de "Monte Negro".

EL ORIGEN DEL SANTUARIO.

Cuenta la leyenda que en el castillo Vurberg, no muy lejos de allí, vivía una familia que tenía una hija ciega. En vista de que no se hallaba remedio humano, recurrieron los padres y la hija a Nuestra Señora que es la salud de los enfermos. Con gran confianza y constancia no cesaron de implorar la vista para la ciega. Un día, mientras todos rezaban, vió la niña de repente la luz. Abrió los ojos y fijándolos a cierta distancia pidió: "Vamos al cerro, donde veo una luz". Efectivamente se encaminaron en la indicada dirección y llegaron al cerro donde percibió la niña aquel brillo. Así quedó curada.

Los padres disponían de cierta fortuna, por eso decidieron levantar en acción de gracias a Ntra. Señora un templo, en donde podrían cantar la gloria de María también otros devotos. Pero al generoso padre de la agraciada niña se le agotó el dinero mucho antes de poder terminar el santuario. María sin embargo ha elegido dicho lugar para su mayor gloria y consuelo de su pueblo, por eso halló también bienhechores, para llevar adelante la obra empezada. Tres ricos vecinos aportaron generosamente, pero como todavía no alcanzó, acudió una señora muy rica, y el pueblo mismo. También el emperador contribuyó. Así la leyenda.

LA HISTORIA POR SU PARTE

cuenta que el santuario fué levantado cerca de 1400, por el conde Bernardo y su hijo Federico, ambos de Ptuj (Petovio). También los Condes de Celje contribuyeron con grandes sumas. La región circundante estaba en aquel entonces poco poblada, pero el santuario atrajo en seguida más colonos y largas procesiones de peregrinos, que acudían a María en sus angustias.

La gloria de este templo creció muy especialmente durante las invasiones turcas, del siglo siguiente a su construcción. En derredor de la iglesia levantaron los vecinos altas paredes, detrás de las cuales buscaban refugio ante los turcos. En una de esas invasiones, según cuenta un poema popular,

Vsi obrazi so zgodovinske osebe. Med njimi kralj Rupert, Friderik Ortenburški, Katarina Frankopanska, njena hči Elizabeta, Frid. Celjski, Nikolaj Frankopan (na levi); Kralj Sigmund, Frid. II. Celjski, Henrik IV. Goriški, Herman II. Celjski, kraljica Barbara, vojv. Hrvoj Vukčić (na desni).

MARJANSKI KONGRES

29. sept. bo DAN ZA OTROKE. Ob 10 slovesna sveta maša v Luna Park. 6. okt. ob 16 uri v nekem teatru razdelitev nagrad za najboljše sestavke o Mariji.

ZA BOLNIKE 30., 31. sept. in 1. okt. govori po radiju. Govoril bo priljubljeni govornik P. Silva.

ZA MOŽE IN FANTE 3., 4., in 5. okt. govori zvečer v salonu El Salvador (Callao 550).

5. OKT. SE BO VRŠILA OB 24 URI POLNOČNICA s skupnim sv. Obhajilom za može in fante. Prilika za spoved bo po vseh cerkvah. ovoril bo sloviti P. Laburu (preje je bil zdravnik).

SLOVESNA MANIFESTACIJA možkih bo 12. okt. ob 21 uri iz Pl. Congreso na Pl. Mayo.

POSEBNA DEJANJA kongresa bodo po župnijah 7., 8. in 9. okt.

SKUPNA DEJANJA: 10 okt. v stolnici ob 10.30 h.

11 okt. v bas. Ntra. Sra. de Buenos aires (Gaona 1710).

12 okt. v cerkvi Ntra. Sra. de Piedad, B. Mitre 1610.

13 okt. na Pl. de Mayo ob 10 uri velika koncentracija naroda.

VEČERNA ZBOROVANJA bodo ob 18 uri v salonu El Salvador (Callao 550) 10., 11. in 12. okt.

SLOVESNA PROCESIJA, katere se bomo vdeležili z zastavama, bo 13. okt. popoldne. Zberemo se na PIEDRAS Y BELGRANO ob 15 uri.

POSEBNO DEJANJE NAŠE KOLONIJE s ponovitvijo posvetitve Srcu Marijinemu bo 27. okt. v Novi Pompeji.

KONRESNA PROPAGANDA je seznanila tukašnja javnost z našim komponistom Vinkom Vodopivcem. Skozi več mesecev vsak večer je bilo slišati njegovo melodijo pesmi "Veselo pojejo zvonovi", katero je sestra Odila prevedla v kasteljansko "Alegres tocan las campanas" in je sprejeta kot "Himno de la medalla Milagrosa".

juró el comandante Aga:

Antes de que toquen las siete de mañana

En el altar de María mi caballo comerá avena.

Efectivamente irrumpieron en el cerro, pero al llegar al tilo, un árbol enorme ante la iglesia, cayeron muertos los caballos turcos. La iglesia ennegreció en ese mismo instante, lo que llenó a los invasores de tal horror que se retiraron des-pavoridos. Tolos los que acudieron buscando allí refugio se salvaron así por la milagrosa protección de María.

Cuenta la leyenda que desde entonces la iglesia se conserva negra y que los intentos de blanquearla no han resultado porque la pintura no agarra.

OTR APRUEBA TUVO QUE PASAR

ese santuario. La herejía de Lutero conquistó tantos adeptos en esa región, que lograron expulsar al sacerdote católico e impusieron un predicante protestante. Pero la Iglesia quedó abandonada, pues nadie quería el templo del cual sacaron a la Virgen María. No duró mucho la abominación en el lugar sagrado. Pronto quedó eliminado el potestantismo y otra vez floreció allí la devoción de la Virgen a la cual concurren multitudes en largas procesiones de lugares muy distantes. Muchas iban de tan lejos que tardaban toda una semana en llegar y volver. Decenas de sacerdotes tenían a veces enorme trabajo para oír las confesiones de los peregrinos.

La iglesia tiene 35 m de largo y 15 de ancho. Construída en puro estilo gótico tiene tres naves; la bóveda descansa sobre ocho pilares; hay diez altares muy hermosos.

Su tesoro más grande es el cuadro de Ntra. Señora en el altar mayor tallado en piedra. Con la mano izquierda sostiene María al Niño Jesús, con la derecha estira su manto, que sostienen tres ángeles, dando debajo de él lugar a una gran multitud de personas, que queden ser identificadas todas como personajes conocidos del siglo XIV.

Ese cuadro de la Protectora de los Cristianos expresa la gran confianza con que acudían los ricos y los pobres, los eclesiásticos y seglares a Nuestra Señora, pues en aquel siglo hubo grandes calamidades. Como entonces, en el siglo XIV, así también hoy sigue acudiendo nuestro pueblo a ese mismo santuario, que quedó preservado de los horrores bélicos. Hasta durante la ocupación alemana, cuando fueron expulsados de Estiria casi todos los sacerdotes, permanecía uno en este lugar para consolar al pueblo tan duramente probado.

MOHORJEVA DRUŽBA je izdala knjige v zelo veliki nakladi. Ostala tiskovna kataloška podjetja je nova jugoslovanska oblast konfiscirala. Mohorjevo društvo pa zasegli že preje Nemci in zato ni bila obdolžena kolaboracije. V novi odbor so vzeli od oblasti predpisane osebe. Za predsednika je bil postavljen minister Marjan Brečel. Knjige naroda na splošno niso zadovoljile. Njihova vsebina je bila od oblasti predpisana.

KAKO JE V RUSIJI. Vrnili so se od tam ljubljanski vseučiliški profesorji za slovenske jezike, med njimi dr. Ramovš in dr. Kidrič (oče predsednika slovenske vlade). Na vprašanje kako je tam, odgovarjajo: Dobro, samo navaditi se je treba. Povsod policija, kamor greš. Če se tega privadiš že gre.

V LIENZU v begunskem taborišču je bila sv. birna na binkošti. Birno je podelil mons. Jagodic. Bilo 400 oseb pri birni. V glavnem altarju kapele je Marija Pomagaj (posnetek).

ODKUP ŽITA IN PRIDELKOV. Oblast je predpisala točen postopek o tem, koliko žita mora vsakdo prodati. Kupec je država, ki odloči cene. Tako odrejeno za žito, sadje in tudi za vino. Vino v gostilni se toči po 40 Dni. liter.

CEROVO. 1. maja so posatvili domačini mlaj s slovensko zastavo brez rdeče zvezde. Naslednjo noč je bil mlaj podrt. V **BORJANI IN LOČJEH** se je pa zgodilo nasprotno. Partizani so postavili mlaj z zvezdo a je bil od drugih podrt.

V ROČINJU je tudi bilo isti dan nekaj neprijetnih prizorov, ki so bili izraz razcepjenosti, ki je prišla med domačine z novim političnim tokom. 40 posestnikov je odklonilo zahtevo, da izobesijo zastavo z zvezdo.

PROCESIJA NA RAKOVNIKU, Ljubljana 26. maja je zbrala silnega naroda.

V SKOPLJU je izšel mal verski listič, škofijsko glasilo "Blagovest".

V MARIBORU imajo **VERSKI LIST** na mih straneh. Istina, ki je izhajala v Djakovem, je bila začasno ukinjena.

LJUBLJANSKO OZNAILO, ki izhaja na 2 straneh ima 40.000 naročnikov, a bi jih imelo več, toda naklada je omejena. Oblast navaja kot vzrok pomanjkanje papirja.

V Ljubljanski škofiji je bila letos birna, katero sta podelila deloma belgrajski nadškof dr. Ujčič, deloma zagrebški pomožni škof dr. Lah. Ljubljanski škof dr. Rožman je še vedno v Celovcu. Vdeležba pri birni je bila zelo velika. Velike množice naroda so izpričale, da je verska zavest v narodu danes globlja kot kdaj prej.

AIŠEVICA PRI GORICI. Zgodile so se strašne stvari, največ po krivdi domačinov, ki so eden drugega ovajali. Muršičeve 3 hčere in mater so odpeljali Nemci. Vrnila se je samo ena hčer in še ta bolna. Justino Muršičevo in sina v Lokah so ubili na okrut način doma. Od Bajte je mrtvih 20 moških, med njimi Lojze Štefčev, France Marijin, France Kadolinov, Lojze Mrčev, Berto Cvetrežinov, Jakob Svečetov. Iz Petrinišča sta oba fanta ubita.

Hvaličevi v Ajševci so vsi zdravi. Justina je pa umrla.

MATJAŠEVCI-GOR. LENDAVALA. Umrl je v Doličah † **ŠTEFAN KLEMENT**, star 92 let. Tu zapuščata sina Štefana in hčer Cilko por. Šafar, ter Kristino por. Šok. V **KŪZMI** je umrla Jožefa por. Šafar. L. 1942 je umrl † **ŠTEFAN BUNDERLA**, ki je zapustil vdovo z 8 dece, Vdova Marija ima tukaj sestro Terezo por. Klement.

Umrl je tudi "Kovačev stric" † **JANČEK**

BUNDERLA.

DESKLA. V Nemčijo je bilo odpeljanih 52 oseb. Od teh je 28 umrlo, 13 je pogrešanih. Globno je bilo 5 krat bombardirano. Ob taki priliki je bila ubita † **VLA-DIMIRA BREŠČAK** s 5 letno hčerko, ko je hitela v zaklon v Plaveh. V Ložicah se je ponesrečil Simlov gospodar. Umrla sta Breziger iz Plavi in Gašperin iz Deskel. Ta ima sina v San Lorenzo pri Rosariju. Eugen Breščak je bil odpeljan v Nemčijo in ni od njega nobene vesti.

V ŠEMPASU je umrla † **JOŽEFA KURAT**, stara 82 let. Doma zapuščata sina Jožefa z družino. Anton je poročen v Jugoslaviji.

V Argentini žaluje hči Viktorija vdova Cigoj ter Ivana por. Ušaj.

V Egiptu je Karlina por. Batič. Njo je tudi tam obiskala smrt. Moža ji je povozil auto do smrti.

V ČRNIČAH je umrla † **AMALIJA BATIC** od žalosti, ker je zgubila dva sina: Stankota in Venceljna. Doma ostaja sin Edvard, tukaj pa sta hčeri Alojzija in Pavla por. Kruljevac ter sin Lojze.

SELO-VEL. DOLENCI, Prekmurje. Piše brat Janošu Lanjšček. Smo ešče vsi živi, samo "tetica" so mrlji. Mama so ešče idak betežni od tistagamal kak je Treza v Ameriko šla. (Teden nato je umrla, ko je padla po stopnicah) Eti zatok nikše nevole nej bilo, ka je ešče vse na mesti . . . Dosta smo delali, pa smo kuhinjo pa klet ven spravli, hižo smo pa nej mogli, ka se glaževna ne dobi, i dosta košta

VRHNIKA. Prejel Jože Mesec Preživeli so vojno razen enega brata, ki je bil strojevodja in je bil vlak napaden in on od bombe ubit . . . Velika Ligojna požgana. Veliko gozdov tudi.

CISTERNA - ČILE. Brata Metlika sporočata pozdrave in se zahvaljujeta za pismo in objavo v D. Ž. Kot odgovor sta prejela tudi več pisem od domačinov iz Klanca v Istri in od drugih znancev.

IZ LJUBLJANE. Piše žena možu: . . . Veseli me da si zdrav . . . Prosim Te, da se potrudiš in kaj prihraniš. Tukaj je zelo žalostna slika . . . Za sedaj ni pošiljati denarja, ker ni nič vreden, tudi dolarje ne (1 Dol — 50 Din — 5 jajc) . . . Tu so razmere slabe, kar je razumljivo po taki vojski . . . Blaga ni, vina ni, vse dobimo le na nakaznice. Zasluzka ni. Zaenkrat ne pošiljal pakete ker dvomim, da bi dobili. . . . Reci Franjotu, naj zaenkrat ne misli na povratek.

Cene so tele: (na črni borzi) 1 kg masti Din 350, 1 kg sladkorja Din 320, 1 kg masla Din 250, 1 kg ruskega čaja Din 3000, 1 kg marmelade Din 60.

RONKE - DOBERDOB. Piše Mirko Ferfolja V duhu smo vsi z Jugoslavijo in s Titom režim nam je postranska stvar Strašne čase smo prestali . . . Tudi jaz sem bil obsojen na smrt in sem bil že pred puško v Doberdodu; prav čudež me je rešil. Pobegnili sem in nato deloval v škofjeloških gričih.

Ko je naša vojska prodirala lani sem bil jaz 1. maja med prvimi v Trstu in sem bil potem prvi slovenski komisar v Picolu in nato v tržaški upravi, dokler nas niso Angleži pregnali. Sedaj delam v tiskarni Edinost. Pričakujemo skorajšnje rešitve. Ni pa nemogoče, da se zagreši proti nam spet stara krivica.

Jaz delam in zaslužim 10.000 lir na mesec, kar mi ne dovoli, da bi popil čašo vina.

BRESTOVICA na Krasu. 25/9 43 so pridri Nemci v Sela. Narod je pobegnil. 75 letni Franc Pahor (Škofov) je bil ustreljen. Isti dan je umrl od kapi sin Pepo. Njegov sin Rudolf je bil tudi ustreljen. Ubit je bil tudi sin od Pepeta Ključarje-

vega, sin od Marije Kmetove. Vseh je bilo isti dan mrtvih 14. Pozneje so ubili Jožefa Vižintin (v Lipi), doma iz Dola pri Opatjem selu. 31/12 43 so ubili doma pred hišo Miroslava Pintar, 18 letnega. 17/5 44 je umrla od bridkosti † **FRANČIŠKA PAHOR** v Selah. Dva sinova so ji odpeljali v Nemčijo, ki sta se vrnila vsa vničena. Tukaj pa živi hči Olga por. Metlikovec.

ANHOVO NAD KANALOM. Zorka Medvešček je dobila pismo, da so njeni stariši živi, dva brata pogrešana. Bernardka Macunkova ima še živega očeta. Brat Franc je pa pogrešan.

PRAGERSKO. Sedaj je že v polnem obratu opekarna, ki je pred vojno dala v 10 urah 22.000 kosov zidne opeke. Sedaj že da v 8 urah 24.000. Za strešno opeko je bil dobljen nov stroj, ki izdelava dnevno 10400 kosov strešnikov.

REČICA OB SAVINJI. Prišle so pošiljke iz Amerike. V vsako vas je prišlo nekaj obleke za največjo potrebo. Rečica je malo trpela v primeri z drugimi vasmimi, ki so cele požgane. Privatne hiše niso vničene, le izropane so bile. Porušen je pa bil prosvetni dom, župnišče, kaplarnja in šola.

10.000 OTROK so našli v Nemčiji, katere so naropali naciji po okupiranih deželah. 6 uradov UNRRE vrši sedaj posel identifikacije teh otrok, kateri so večinoma pozabili svoja prava imena. Najprej skušajo sedaj dognati njihov materni jezik. Ponekod so odpeljali kar skupno cel razred otrok in jih nato razmetali na vse kraje. Delali so z njimi tudi razne poskuse.

PLETERJE PRI ŠENT JERNEJU. Neka poročila so javila, da je bil sloviti samostan kartuzijanov porušen. Toda v resnici ga je še nekaj ostalo. Od tamkaj piše P. Rožnik, ki je bil preje v Sev. Ameriki, a ga je vleklo nekaj na drugo pot.

L. 1935. se je vrnil v domovino, vstopil v samostan in lani 25. febr. pel novo mašo. Sedaj živi v Pleterjah in hodi pomagati duhovnikom v Šent Jernej. Novo mašo je imel v Ljubljani pri Frančiškanih. Potem je šel za nekaj dni na svoj dom v Horjul, kjer je srečal Tišlerja, svojega nekdanjega mojstra v slikanju. Bil je namreč preje slikar. Pismo konča: Naša samostanska družina živi v velikem pomanjkanju vsega, toda upanje nas koncu drži. V Šent Jerneju je samo en duhovnik.

Dr. **IVAN SUBAŠIČ**, znani predsednik poslednje zamejske jugoslovanske vlade živi v Zagrebu kot privatnik. Je pa pod nadzorstvom tajne policije OZNA.

PREDGRIZE-ČRNI VRH NAD IDRIJO. Piše Pahovec svojim v Rosario . . . Prestali smo veliko hudega in nič dobrega. Morali smo iz domače hiše brez obleke in živeža. Ko smo se vrnili smo našli prazno hišo, drugega nič. O tem ne bom pisal. Boste že zvedeli če bomo živeli. Slavko je padel v Rusiji, Voja pa na Hrvaškem. Za druge pa že menda veste kje se nahajajo. Doma sva jaz in mati ter Ciril in Pavle. Prenašamo našo revščino in čakamo boljših časov, če pridejo kdaj. Malo je upanja, ker je vse razdejano. Predgrize stoji, Črni vrh je pol požgan. Popravljati pa ni s čim. Anica, Franc in Rafael so nekje v Italiji. Anica se je med tem poročila in odpotovala na Angleško. V Godoviču je ostalo samo cerkev in ena hiša.

KMETIJSKA ŠOLA NA GRMU je praznovala 60 letnico svojega uspešnega dela med Slovenci. Leta 1886 se je preselila iz Vipavske doline na Grm, stari sloviti grad. Tamkaj je bilo žarišče za raz-

voj slovenskega živinorejstva, sadjarstva in vinarstva. V sedanji vojni je šola utrpela veliko škode. Podrl se je tudi en del gradu, toda gospodarstvo je kljubovalo vsem preskušnjam in je prvem povojnem letu bil Grm glavni dobavitelj mleka za Novo mesto. Sedaj je tam 30 glav živine, največ krave in 2 plemenska bika. Konj je 15. Tudi svinjaki so polni in je s tem dana možnost za obnovitev prašičev. Sveta ima šola 160 ha, od tega 100 ha gozda in 60 ha delavne zemlje, zlasti 2 velika vinograda, veliki sadovnjaki in njive. Tudi ima šola 100 panjev čebel.

Grm je zadelo 20 bomb. Zgradba pa je sedaj že docela obnovljena. Šola ima prostora za 55 gojencev, kateri po načrtu izvršijo svoje šole v enem letu. Poleg tega se pa prirejajo razni tečajji. Letos je bil pouk sredi leta prekinjen radi tifusa.

DOMŽALE - LEMONT. Umrla je redovna sestra M. Pavla Svetlin doma iz Domžal.

NOVO MAŠO je pel v Sev. Ameriki č. g. RUDOLF PAKIŽ, rojen v Chisholmu. Njegov stariši pa so doma iz Blok, oče iz Ravni, mati pa iz Hudega vrha.

UMRLA STA ZLATOMAŠNIKA Ivan Michelčič v Notranjih Goricah in Matija Slak, mnogoletni župnik na Brdu.

DR. BORIS ZARNIK, mnogoletni profesor na zagrebški univerzi, je umrl že lansko leto, star 62 let. Kot razlagavec Darwinove teorije je v svojih spisih pogosto napadel krškanstvo in med svoje slušatelje širil brezverstvo. Začel pa je prav ob Darwinovi teoriji razmišljati o zadnjih vzrokih stvari in to ga je vodilo nazaj k veri njegovih očetov. Zadnja leta je mnogo čital o krščanstvu in umrl kot katoliški kristjan.

KAKO JE Z VERSKIM POUKOM. — "Oznaniło" prinaša naročilo škofijskega ordinariata v Ljubljani, da se vrši po vseh ljubljanskih cerkvah priprava otrok za prvo sv. obhajilo in sv. birmo in sicer tako dolgo, dokler se ne uredi vprašanje poučevanja verouka po šolah. Iz tega vidimo, da se v Ljubljani sedaj po šolah ne poučuje verouk.

NOVO TABORIŠČE ZA PRISILNO DELO v Sloveniji. V Ilirski Bistrici pripravljajo Titove oblasti prisilno taborišče za one, ki bodo obsojeni na prisilno delo. Taborišče bo sprejelo več tisoč ljudi. Kmetje v okolici so že bili obveščeni, da bodo mogli dobiti za razna dela te obsojence; dajati jim bodo morali hrano, plače pa ne.

NOVO DRŽAVNO PODJETJE. — V Ljubljani so ustanovili novodržavno trgovinsko podjetje in sicer veletrgovino za promet z železom in stavbenim steklom. Vlada je vplačala glavnico 5 milijonov din.

PREDPISI GLEDE DAROV IZ TUJINE z dne 29. marca t. l. vsem carinarnicam. V smislu teh narvodil bodo jugoslovanske carinarnice puščale v državo brez plačila carine in drugih dajatev:

- 1) Rabljeno obleko, obutev in hrano v neomejeni količini.
- 2) Novo obleko, obutev in material za njihovo izdelavo do največ 20 kilogramov za vsakega obiteljskega člana letno. Obitelj s petimi člani bo torej lahko prejela letno brez plačila carine in drugih dajatev do 100 kg nove obleke, obutve in materiala za njihovo izdelovanje.
- 3) Ostale predmete v manjših količinah s tem pridržkom, da služijo izključno za osebno uporabo prejemnika in članov njegove obitelji.

V posameznih paketih se lahko pošiljajo tudi manjše količine monopolskih

predmetov, kakor na primer do 40 cigaret ali 70 gramov tobaka ali 10 cigar, do 60 lističev cigaretne papirja in 2 škatlji žveplenk.

Za takšne pakete in pošiljke uvozno dovoljenje ni potrebno.

Na paketih mora biti navedeno, da so to darila.

GLEDALIŠKI SVET V LJUBLJANI naj bi ovdil delo vseh gledališč v Sloveniji. Člani so Jože Vidmar, Juš Kozak, Pavel Golja, Ludvik, Mrzelj, Filip Kumbatovič, Dušan Pirjevec, in Vladimir Pavšič.

SLOVENSKO ZASTOPSTVO V MOSKVO. Na povabilo moskovske organizacije za kulturne stike z inozemstvom je odpotovalo zastopstvo Jože Vidmar, Edvard Kocbek in Lidija Šentjura.

VOJNI DOBIČKI. — Videti je, da se je nekaterim Slovincem med vojsko kar dobro godilo. Tako vsaj bi sklepali iz tega, daj pobirajo kar imajo preveč.

koliko je vojnih dobičkarjev, katerim se Tako so plačale Združene opekarne 1.258.736 Din, gostilničarka Anica Nazor 2.030.320 Din; Tomišč Franjo in Slava, gostilničarja 529.100; Hlebš Jakob, pleskar 335.500 Din; Vojska Stane, pleskar 249.000; Putrih Anton in Albina 2.000.000 Din; lesna družba "Arbor" 1.042.700 Din.

Dobiček odvezemajo tudi zadrugam. Tako so odvezli Produktivni zadrugi mizarjev 251.462 Din; Gostilničarski nabavljalnici zadrugi 187.880 Din; Zadrugi tesarskih mojstrov 167.478 Din.

BLAZNIKOVA TISKARNA je morala plačati svojega dobička 555.000 Din. Po zadnji vojski je prišla ta tiskarna v socialistične roke.

"**LJUDSKA PRAVICA**" poroča, da so za obnovo Slovenije na vladi določili za letošnje leto 120 milijonov dinarjev. List piše dalje, da mora sedaj ljudstvo iz tega napraviti 600 milijonov. To bodo dosegli na ta način, da bodo za vsako od vlade palčano enoto ljudje sami naredili štiri enote. Denar, ki ga ljudstvo dobi, je le nekaka pobuda za obnovo, ki jo mora ljudstvo samo izpeljati.

List poroča tudi o kreditih, ki so jih dobili razni kraji za obnovo. Ti krediti v znesku 130 milijonov so dani po nizki obrestni meri.

Vse to je seveda le kaplja v vodo pri škodi, ki znaša po vladnih trditvah 40 milijard. Zato bo glavno breme obnove na ljudstvo samem.

MOŠNJE NA GORENJSKEM. — To vas so Nemci najprej razselili, potem pa požgali. Kmetje so sesedaj vrnili in začeli z delom, da vas obnove. Obnovitvena zadruga je zbrala prvi denar za obnovo.

OPEKARNA NA PRAGERSKEM, ki je bila do 75% porušena, ker je na zgradbo padlo do 50 bomb, je že popravljena. Glavni stroj za izdelovanje opeke napravi v osmih urah 24.000 kosov opeke.

PIVOVARNA V LAŠKEM, ki so jo bombe močno poškodovale, je tudi že začela redno obratovati. Mislijo, da bodo lahko v kratkem daleč prekosili predvojno proizvodnjo.

MOST NA KOLPI pri Metliki, ki je bil zrušen, bo tudi kmalu izročen prometu. Popravljen bo za silo.

TOVARNA CELULOZE V VIDMU PRI KRŠKEM, ki je bila zgrajena malo pred vojsko in je najmodernejše urejena tovarna te vrste v Jugoslaviji, je med vojno večinoma počivala radi pomanjkanja celuloznega blaga. Tovarna je sedaj začela s polnim obratom in je upanje, da se pomanjkanje papirja neha.

HEMELJSKI NASADI so imeli pred vojno v Sloveniji čez 2.000 ha površine. Med vojno so ti nasadi večinoma propadli.

Napravljen je bil načrt, da se nasadi hmelja, ki je glavni pridelek Savinjske doline, obnove. Pokazalo pa se je, da se to ne da napraviti naenkrat in da bo treba precej let, da ti nasadi zopet pridejo do prejšnje veljave.

Ljudje obnovljajo sami, kakor pač morejo in kolikor dopuščajo razmere. Z večjim veseljem in z večjo vztrajnostjo bodo to delali, kadar bodo dobili občutek, da je kaka stvar stalna. Toda sedanje vojne priprave in veliko število vojaštva, ki stoji v Sloveniji, nikakor ne pospešuje duha obnove.

UMRL JE dr. Aleksander Fatur, upokojeni ravnatelj železnic v Ljubljani. Bil je mnogo let v službi pri nekdanji Južni železnici, kasneje pa direktor železniške direkcije v Ljubljani. Družina Fatur izhaja iz Zagorja na Notranjskem.

MOST ČEZ MURO PRI PETANJCIH je v glavnem popravljen. Ta most veže Štajersko in Prekmurje in je bil leta 1941 pri umiku jugoslovanske vojske prod Nemci porušen.

RUDNIK ZABUKOVJE PRI CELJU OBNOVLJEN. — Rudnik je bil med vojno zelo poškodovan in zalit z vodo. Delo so v glavnem izvršili rudarji iz Liboj.

"**LJUDSKI PRAVNIK**". — Dolgo vrsto let je izhajal v Ljubljani list "Slovenski pravnik", ki je tolmačil razne zakone in vpeleval slovenske pravnike v globlje poznavanje pravne vede. Sedaj se je v novi republiki spremenil "Ljudski pravnik". Tako je tudi tožnanstvo glasilo slovenskih juristov prišlo pod komunistično kontrolo. V prvi številki razlaga minister dr. Jože Pokorn "Staro in novo pravo". Drugi pišejo o razlastitvi zasebnega premoženja, o državnih matičnih knjigah, o novi zakonitosti itd.

"**AGITVOZ**" — je tovorni avtomobil, ki je tako predelan, da more prevažati 4.000 knjig in mnogo komunističnega propagandnega materiala. Na te potujoči knjižni razstavi tolmačijo predavatelji svoje ideje in priporočajo knjige, ki so sposobne dvigniti "novega" duha. To naj bi bila nekaka potujoča knjižnica za vzor drugim knjižnicam.

ENOTNO TURISTIČNO DRUŠTVO ZA SLOVENIJO. Slovenija razpolaga z vse mi predpogoji, da postane vzorna turistična dežela. Pred vojno je turizem prinašal letno preko 100 milijonov dinarjev dohodkov.

V bivšem "Gostilničarskem domu" so tudi obnovili šolo za turizem, gostinstvo in gospodinjstvo. Tako mislijo obnoviti turizem in privabiti v deželo tujce in njih denar.

V ljubljanskih listih beremo tudi, da je državno gostinsko podjetje za Slovenijo s 1. majem odprlo 5 modernih državnih gostinskih obratov, in sicer na Bledu, pri sv. Križu nad Jesenicami, v Rogasčih Slatinah, v Radencih ter v Dobrni. Državno gostinsko podjetje je po poročilih te obrate slovesno izročilo "ljudstvu" v uporabo. Vsi ti kraji so bili v nemški okupacijski coni, ta zdravilišča so ostala nepoškodovana, vsaj v kolikor to zadeva poslopja.

VE ZADRUŽNIŠTVO je sedaj pod neposredno kontrolo države. Nekdanjega svobodnega združništva ni več. Vse je koncentrirano v "Iniciativnem združnem odboru Slovenije" (IZOS). Predsednik tega je komunist Matevž Karmelj. Sedež ima v nekdanji Zadržno-gospodarski banki. To banko likvidirajo. Na njenem mestu bo delala "Zadržna in kmetijska banka" iz Belgrada. Tako se v Sloveniji

Bajo el Sol Libre

VIGESIMO CAPITULO.

El señorial comerciante de tez oscura, retrocedió un paso, al oír la exclamación de Radován. Su frente se ensombreció de nubes. Como la furia conocida que viene tras las olas agitadas, y se deshace en huracán, así le pareció aquella voz que surgía del pecho huno. Miró fijamente y con sorpresa al quejoso Radován.

—“¿Qué masculas, huno? ¿Con quién sueñas, para pronunciar un nombre desconocido?”

La voz del comerciante sonó extraña, ofensiva. Radován comenzó a preocuparse. ¿Se habría equivocado! Miró alrededor. Rostros desconocidos y graves. No se dibujaba en ellos ninguna piedad; cada rasgo, cada músculo, eran de acero. Radován se inclinó ante el comerciante con gran humildad.

—“Señor, no arrojes flechas hacia el caminante que te trae la paz y lleva en su corazón un gran secreto. Tu gran espíritu ofrezca su oído al transeúnte. ¡Por Cristo, no te arrepentirás!”

El comerciante atendía al timbre de voz del anciano, con fino oído. El alejado eco se iba acercando cada vez más. Algo como una narración ya conocida, fué surgiéndole en su alma.

—“¡Ven conmigo a la tienda!”

La cortina cayó detrás del caminante y del mercader. Los acompañantes clavaron las lanzas en tierra y se reunieron alrededor del fuego.

—“¡Habla, huno! Bajo la tienda morirán tus palabras. ¡Confía!”

Radován, bajo la alegre luz, miró los ojos del comerciante.

“Que me encuentre el lobo, si no es Numida.”

—“¡Preclaro, escucha! ¡No habrá engaño en mis palabras! Huno me llamaste al mirarme. Pero no lo soy. Soy esloveno, juglar, que voy del norte al sur y del sur al norte. Los castillos de los eslovenos me agasajan y Bizancio me abre sus tabernas cuando canta mi cuerda. Y no sólo las tabernas, toqué delante del déspota, viví en la villa del gran Epafrodit.”

El comerciante apretó los labios y se inclinó en su banco hacia Radován.

—“¿En la villa de Epafrodit? ¿Qué dices? ¡No pronuncies ese nombre! El es un rebelde, traidor de la santa corte.”

—“¡Señor, dijiste que mis palabras morirán bajo la capa! No creo que sea traidor. Salvó la inocencia. Salvó a Iztok, salvó a Irene!”

—“¡No pronuncies esos nombres! La muerte arrebató a aquel que los dice.”

Apareció bien nítida en la mente del comerciante la historia del pasado. Se paró delante del juglar, colocó una mano sobre sus hombros, y prendió su mirada en los pequeños, grises ojos de Radován.

—“¡La paz sea contigo, padrecito Radován! ¡Yo soy Numida, no te equivocaste!”

En ese momento Radován apenas si pudo evitar un grito; abrió las manos y las tendió hacia Numida. Este le tapó la boca con la palma, levantó el índice y aseguró:

—“¡Los secretos deben morir! ¡No deben salir de la tienda!”

Radován reconoció que Numida estaba en un acompañamiento que debía desconocer de donde llegaba y hacia donde iba su jefe. Agitó entonces las manos con alegría, apretó las palmas contra el pecho, tomó las manos de Numida y las besó, rompió en risa y la ahogó con las manos delante la boca, por último se arrojó al suelo e hizo cabriolas como un pastor alegre.

Cuando se tranquilizó, se apretó a Numida y le formuló una pregunta secreta:

—“¿Tienes algo del vino de Epafrodit?”

—“¡Sí, padrecito! Tanto podrás beber, que la luna se te ocultará por la noche y lucirán las estrellas durante el día”.

—“Ah, Epafrodit, ¡si tú supieras cómo te quiere Radován!”

Numida sonrió, guñó un ojo y salió de la tienda. Ordenó a la guardia que se ubicara a la derecha e izquierda del camino, y al resto que durmiera. Se acercó al carro grande, cubierto de un paño pesado, y con un murmullo preguntó algo al siervo del mismo. Este hizo señas de comprender lo que Numida le encargaba con gesto severo. Ordenó al cocinero llevar vino a la tienda y preparar la cena para el huésped huno.

Cuando Numida regresó junto a Radován y el cocinero colocó enseguida ante él un jarro de vino sobre un mantel de colores, en medio de la tienda, el juglar tomó el vino, bebiéndolo con los ojos cerrados, como si probara el más grande y el único gozo de la vida.

—“Como alguna vez en Bizancio”, comenzó a decir suspirando profundamente, mientras sostenía en la manos la vasija.

—“¡Por todos los dioses, míos y tuyos, no hay bajo el sol persona que te ame más que yo!”

Volvió a beber el dulce vino de Lesbos con gran cuidado y profundo respeto.

—“Como alguna vez en Bizancio, y aún diez veces mejor es este vino. ¡Lo extrañé mucho desde que me aparté de Epafrodit!”

Numida se acostó sobre una suave y blanda piel de Persia y se divirtió con la alegría de Radován.

—“Radován, dime ¿porqué te convertiste en huno?”

El juglar abrió el pulgar y el índice para asir su larga barba.

“¿Porqué me convertí en huno?... ¡Es una historia extraordinaria! Tan extraordinaria e importante, que hasta la décima generación, cantará canciones sobre ella. Si te la cuento, se anoderaría de mí tal tristeza, que ni siquiera el vino de Epafrodit lograría borrarla. Mañana te lo diré. Y tu te asombrarás, de tal modo, que pasarás tres noches sin dormir. Recuerda, ¡tres noches enteras! Pero ahora cuéntame tú sobre Epafrodit y sobre Irene.”

—“Los dos salvados, los dos felices!”

—“¡Por Perún, no fué inútil nuestro sufrimiento! ¡Cuéntame!”

—“Dime tú donde está Iztok. Hacia él me envía Epafrodit. Habéis escapado de la muerte, eso está claro. Pero,

utrjuje znova belgrajski centralizem na gospodarskem polju. Vse zadruge kakor tudi njih poslovavnice so dobile komisarje.

SLOVENSKE ŠOLE NA KOROŠKEM. — Angleška zavezniška uprava na Koroškem hoče popraviti nekatere stare krivice, ki so jih delali nemški Avstrijci koroškim Slovincem. Tako so začeli z reformo šol v tem smislu, da so uvedli zopet slovenski pouk v mnogih šolah. Sedaj se poučuje slovenščina že v 77 šolah. Vseh šol, v katerih naj bi se slovenščina

poučevala pa je 82. Težave so z učiteljstvom, ki ga je bilo premalo za pouk slovenščine.

Slovenščino poučujejo tudi na meščanskih šolah. Slovenščina je drugi moderni jezik na realki v Celovcu, na realni gimnaziji v št. Pavlu, Celovcu in Beljaku.

Samo po sebi je razumljivo, da je bila izdaja šolskih knjig v slovenščini ena najnujnejših potreb. V času ko knjig sploh ni bilo mogoče dobiti so izdali dve najpotrebnejši knjigi. Najprej majhno sloven-

sko začetnico (Prva knjiga) in malo pozneje knjigo “Mi otroci”, katere se poslužujejo ne samo v višjih razredih osnovne šole, ampak tudi na meščanskih in srednjih šolah.

V Velikovcu dosega število Slovencev komaj 15% toda polovico pouka imajo v slovenščini.

Pouk se bo stopnjema izboljševal, ker bo vedno več učiteljstva, ki bo usposobljeno za pouk slovenščine 82 gojencev na učiteljišču.

¿piensa todavía el ágil bárbaro en Irene?. Ella se queja tras él como una palomita, cuando la honda de algún muchachito le mata el compañero.”

—“¿Si todavía piensa en ella? Cuando mata y ataca, puede ser que no. No sabes, venció a los antos como el ave rapaz juega con el pollito. El es en la pelea como un jabalí, como un lobo, como satán, dirías tú cristiano. En esos momentos puede ser que no piense. ¡Sin embargo!... Su cabeza muchas veces cuelga sobre su pecho. Parece como si perdiera la razón. La cabeza cuelga, como te dije.”

—“¿Donde lo encontraré? ¡Viejito, ven conmigo! Llevo una larga carta sobre el pecho, larga e importante para Iztok.”

Radován se quedó silencioso. Tomó su huesosa barba con la izquierda, y con la otra se cubrió la frente y pensó.

—“Una buena invitación. Numida tiene un carro. Sus compañeras son vasijas llenas. Iría muy bien, ¡Mujer debía estar por el medio! Si no fuera por una mujer, no habría jurado. ¡Oh, Liubinica, quéjate desde los estómagos de los lobos por haberme llevado a esto, cuando viejo! Juré por Svetovit juré. No, no debo, sin ella no vuelvo. Si me vengo en Tuñús, sí, pero antes no.”

Radován apartó lentamente la mano de la frente, soltó su barba y exclamó: —“¡No voy!”

Numida calló. Se volvió afligido a Radován. Tomaron uno tras otro la vasija y bebieron. El cocinero trajo la cena. El juglar tomó un poco de comida. Masticaba con trabajo, desganado. Levantó el jarro y bebió de enojo y de pesar.

—“¿Entonces no vas?”

—“¡No!”

—“Cuando dijiste que tanto amas a Epafrodit, mentiste.”

—“¡Por los dioses, no mentí! Pero no vuelvo, contigo no, no me trates de convencer. Ya te lo dije: ¡no preguntes! En mí está la hiel; si se me expande por los miembros...”

Radován miró con ferocidad y levantó los puños. Numida no se movió de la piel en que estaba acostado. No lo confundió el enojo del anciano.

—“¡Cuéntame de Irene, de Epafrodit! Ya te lo rogué. Respeta la ancianidad... ¿el mismo Epafrodit me respeta, y tú no? Te explicaré el camino, de tal modo, que andarás por él, como si te señalara con el dedo: aquí está Iztok. Y si no está él allí, te sientas, cenas, duermes, y él llegará. ¡Pero contigo no puedo, no debo! Te prometí contarte mañana, antes de despedirnos. Hoy no me indagues más. ¡Porque Radován es terrible si se enfurece!”

—Bebe, ¡juglarcito! No te obligo ya a que vengas conmigo. Trágate tus secretos. Amí me señalas el camino, y por ello, ¡gracias en Cristo!

Radován no huyó del jarro. Su enojo se aquietó, Numida comenzó a hablar.

—“Epafrodit huyó esa noche y llegó felizmente a Grecia.”

—“¡No lo dudo! ¡Detrás de su frente hay mucha claridad! ¿E Irene?”

—“Fué a Toper, junto a su tío Rustik.”

—“Toper está cerca de Nesto. Conozco ese nido.”

—“El tío la vendió a Azbad y Azbad se lo contó a la Emperatriz!”

—“En Eslovenia no hay tales tíos. Se apoderó de él el diablo, ¡cristiano podrido!”

—“¡La Emperatriz la exigió de vuelta a la corte!”

—“¡Para agasajar con él a Azbad, malvada!”

—“Irene se desmayó y tuvo fiebre, cuando supo que el tío le comunicó que debía volver a la corte.”

—“Yo no me habría desmayado, pero apuñalaría a tal tío en ese momento. ¡Por Perún!”

—“Epafrodit, envié a cuidar a Irene al eunuco Espiridón.”

—“Lo conozco. No es un orgullo. Todos ellos son traidores.”

—“No es un portento, pero es despierto y está atado por las circunstancias. Espiridón lo sabe, y fué a Salónica. Nosotros dos, Epafrodit y yo, fuimos como dos desconocidos a Atenas. Numida, me dijo el preclaro señor, Numida,

sálvala! Levanté la mano, toqué los íconos de Cristo y dije: ¡la salvaré!”

—“¡Numida, Cristo te eligió, como a mí me eligieron los dioses, para salvar! ¡Numida, tú eres grande ante tu Dios! ¡Todo te lo perdono y te amo! ¡Bebamos!”

El anciano buscó el vino con ojos enrojecidos, y bebió a la salud de Numida:

—“Victor sis semper!” ¡Que triunfes siempre!

La seriedad abarcó todo el rostro del africano. Lo había conmovido la alabanza del juglar, buscó él también el vino y brindó:

—“¡Por muchos años, padre del héroe Iztok!”

Radován se mordió los labios, pues ya había olvidado que le había mentado a todo Bizancio, diciendo que era el padre de Iztok.

Numida se apoyó sobre el codo en la piel y detalladamente comenzó la narración de la salvación de Irene.

—“Padrecito, cree que no es juego arrancar la presa de entre los dientes de un lobo como Rustik. Cuántas veces jugué ya mi cabeza, no lo sé. Pero esta vez creí que ya no me quedaría sobre los hombros.”

Irene estaba encerrada en la pretoría, en el medio de Toper, en pleno fuerte. Todo alrededor soldados, en todas partes guardia, y al lado de la misma preclara cortesana, como el zorro delante de una oveja, el tío Rustik. Y Rustik y Azbad. Se conoce bien donde alarga su mano. Toda la noche estábamos sentados juntos, con Espiridón, a una luz vacilante, en Salónica, preparando planes. Se nos acabó el aceite, amaneció en levante el día, y nosotros seguíamos todavía sin saber qué hacer. Ante nosotros apareció Epafrodit, Envuelto en una túnica negra, la cabeza envuelta como un filósofo. Clavó el ojo izquierdo en mí, el derecho a Espiridón, no preguntó nada, pero supo todo.

—“¿Vale vuestra inteligencia tanto como para tejer un lazo para un gorrión? ¡Vergüenza! ¡Espiridón, busca un carro y rápido a Toper! Dile a la preclara cortesana, por medio de Cirila, que siga enferma, hasta tanto no le comuniquemos: todo está preparado; ¡en camino! Ve y haz, luego espera a Numida.”

El eunuco silbó y luego humildemente se atrevió a preguntar: —“Señor, si me dieras dinero...”

Epafrodit no se movió. Su seco dedo le señaló el levante. Luego me dijo: —“Ahora sabes cuál es tu trabajo?”

—“¡Sí, señor!”

—“Vete entonces al sótano de los tesoros, y suponte que los bizantinos de son hojas secas.”

Epafrodit se envolvió mejor en su túnica filosofal, y se fué. Ni siquiera me atreví a pensar si sabría o no hacer lo que el señor me había ordenado.

Antes de la puesta del sol, cabalgué fuera de la ciudad, hacia las tierras de los bárbaros. Allí donde hallé pechos anchos, donde se tendía una mano fuerte, un poderoso cuerpo, en todas partes me detuve y acordé. Los bizantinos de mi bolsa desaparecieron; al anochecer del día siguiente, arrojé las últimas monedas; con ellas compré al cuadrigésimo hombre. Los llevé a un bosque espeso y allí prendimos fuego. ¡Padrecito, Padrecito, qué caras, qué músculos, qué pechos! ¡Todos nacieron gladiadores! ¡Rotos, más desnudos que vestidos, ladrones y bandidos por profesión, sin hogar, sin familia! Si nos vieran las cohortes de hoplitas de Belisar, por Júpiter, se asustarían y no sacarían sus espadas. Mi pelotón parecía que había reventado la tierra y lo hubieran arrojado del Hades. Casi no sabían hablar. Gruñían y gritaban, decían más con la cara, los ojos, los puños pesados, con todo el cuerpo, que con las palabras. Entre ellos no sentían ningún cariño. Me habría desesperado. Pero algo los unía, el oro y el maldito odio hacia Bizancio. Cuando les dije que, si ayudaban a salvar a la hija de un triste padre, darían un golpe a la cara del mismísimo Emperador, que escupirían a la imperatriz, se unieron como una cadena. La antorcha de la venganza ardió, su luz apagó todas las demás dudas y sentires, y arrodillados junto al fuego, me juraron por Cristo y todos los dioses, que me serán fieles hasta la última gota de sangre, que se les cayera la lengua antes de decir una palabra traidora.

EL PLEITO ADRIATICO

A la comisión aliada que examinó el problema étnico de la Venecia Julia presentó el clero de Istria una memoria de la cual reproducimos algunos párrafos. Prescindiendo del régimen actual en Yugoslavia, apenados por cierto por la dolorosa situación creada allí por los elementos extremistas, presentan los sacerdotes sus razones claras, demostrando que Istria pertenece con exclusivo derecho a Yugoslavia.

"Todo el clero de Istria, por la comisión elegida con este objeto, presenta a la comisión esta memoria para explicar la situación que reinaba en Istria desde 1918 hasta 1943. Al caer nuestro país bajo la dominación italiana, en 1918, empezaron enseguida las persecuciones de los sacerdotes eslovenos y croatas. Muchos sacerdotes (siguen los nombres) fueron confinados a las regiones de Cerdeña. Algunos fueron presos, muchos optaron por salvarse a Yugoslavia por amenazas. Muchos fueron maltratados (alegan nombres).

Todo esto ya antes del fascismo. Existe un documento indiscutible sobre este punto y es la carta del Papa Benito XV, dirigida al obispo de Trst, Mons. Bartolomasi en 1921, donde se expone, que todas esas persecuciones van contra el clero sólo por ser eslovenos o croatas, hijos de padres eslavos.

El obispo de Trst, Mons. Dr. Karlin, fué objeto de interminables mortificaciones por ser hijo esloveno, hasta que en 1919 irrumpió el populacho en el palacio obispal, provocando su renuncia. En el trono de San Justo, mártir triestino, le siguió Mons. Bartolomasi italiano de raza, pero digno y justo pastor de todos. Tanto tiempo intriguaron contra él los intranseguros nacistas italianos, que también tuvo que renunciar, por el solo hecho de

dar igual justicia a todos los feligreses. Le siguió Mons. Fogar, un dignísimo prelado, italiano, nacido en el país. Con toda su autoridad defendía los justos derechos de nuestro idioma y de nuestro clero. También a él se le imposibilitó desempeñar el sagrado ministerio obispal, según la voluntad divina. También él tuvo que abandonar la sede de San Justo. Entre interminables persecuciones, vejámenes, confinaciones, y expulsiones se llegó a que 60 parroquias eslavas en Istria quedaron sin sacerdotes a quienes comprenda el pueblo. «D un día para otro se impuso a la iglesia el idioma italiano, que muy pocos entendían.

En Istria existía desde mil años la liturgia eslava. En el primer año de la dominación italiana fué prohibida. Se obligaba al clero a predicar en italiano, y la enseñanza religiosa para los niños fué prohibida en eslavo. Todas las escuelas eslavas fueron clausuradas. Prohibidas fueron también todas las reuniones en eslavo. Bien demostrada está esta situación injusta en las memorias, mandadas a la santa Sede en muchas ocasiones. Y la renuncia de dos obispos italianos, pero bien queridos por el pueblo, es argumento suficiente contra la incapacidad e injusticia de la "democracia italiana" no importa con qué título impuesta.

Desde que cesó la dominación italiana, en 1943, cambió la situación inmediatamente. Los eslovenos y croatas de toda la provincia gozan de sus justos derechos y a los italianos nadie los estorba en lo que les corresponde. Por eso el pueblo y el clero de Istria rechazan toda idea de volver bajo el yugo italiano, ya que está bien demostrada la incapacidad de poder administrar la justicia a los que no son de su habla.

Es cierto que hay en Istria cierta minoría italiana, pero tan sólo de habla

que adoptó, pues la gran mayoría de ellos son de sangre eslava. Y esos sólo en la ciudad de Trst tienen mayoría, y tan solo en la ciudad, pues los alrededores son netamente eslovenos. En las ciudades de Istria ya no hay la misma proporción y además esos pueblos están aislados, todos rodeados por poblaciones campesinas, netamente eslavas. En la Diócesis Poreč-Pulj (Parenzo-Pola) hay 40 parroquias netamente croatas y tan sólo 14 mixtas. En la diócesis Trst-Koper (Trieste-Capodistria) hay todavía menos elemento italiano y lo mismo en Reka (Fiume) y en Gorica (Gorizia) que apenas tiene algunos italianos en la capital y ninguno en toda la provincia.

Por eso no se puede ni siquiera admitir discusión acerca del carácter étnico de Istria y Venecia Julia. Su carácter eslavo es indiscutible.

EL MINISTRO YUGOSLAVO. Entre la gran expectativa de los yugoslavos residentes en Buenos Aires llegó el 26 de agosto el ministro plenipotenciario yugoslavo general Ljubomir Ilich. En su honor se organizó en "Babilonia" el 31 de agosto una cena con la participación de 2000 huéspedes. El alto representante yugoslavo es gran amigo del mariscal Tito desde los tiempos de la revolución española, en la cual los dos participaron activamente. El ministro habla correctamente el castellano.

LA SITUACION YUGOSLAVA, en lo que se refiere al alimento, ya no es tan grave pero la crisis perdura en cuanto a los vestidos y artículos industriales.

En lo relativo a la situación religiosa, se procede con la norma de la separación de la Iglesia del estado. Poco a poco se va implantando el sistema comunista en todas las ramas de la vida social y económica.

SOLE V SLOVENIJI. — Poročajo, da je v Sloveniji popolnoma porušeni 108 šolskih poslopj. Na poslopjih je škode 462 milijonov Din. na pohištvu in učilih pa 109 milijonov.

DRŽAVNA POESTVA. Razdeljena so bila vsa cerkvena posestva, nekatera druga večja posestva pa so ostala v državni lasti. Na Vrhniki so združili lastnine Mulej, Gale, Lenarčič in Marolt. Sedež je v Verdu. Meri 45 ha njiv, 110 ha travnikov, 14 ha pašnikov. Upravnik je Marko Šetinc. To je PRVI KOLHOZ po ruskem sistemu v tem kraju. V državni lasti so ostala vsa večja gozdna posestva.

ZADRUGA EDVARD KARDELJ. V APAČAH PRI RADGONI so bili izgnani prejšnji lastniki posestev, večinoma Nemci. Novi lastniki so se združili v zadrugo, 24 kmetov za skupno obdelovanje. Zadrugi so dali Kardeljevo ime.

DRŽAVNE RIBOGONICE v Bohinju. Že preje je bil ustanovljen ribogojni zavod v Bohinju. Med vojno je vse propadlo, sedaj je oblast to delo spet obnovila.

NAPROZ je največja slovenska trgovina, državna zadruga, ki ima 39.000 članov. Ta zadruga je nastala s podžavljenjem Prvega konzumnega društva, ki ga je ustanovil dr. Krek. Privatna trgovina ne more vzdržati v sedanjem položaju, ker blago se dobi vse le od državne oblasti, ki daje vse le državnim zadržanom, vse privatne trgovine pa morajo uslužbenec visoko plačati in so tudi veliki davki na privatna podjetja.

UMRLI SO: JANEZ ZABUKOVEC, mnogoletni župnik v Komendi pri Kamniku in pisatelj nabožnih knjig. **NA VIČU** pri Ljubljani je umrl franciškan pater **TEODOR TAVČAR.** V Šiški je zatisnil svoje oči znani svečar **JERNEJ KOPAČ.** Doma je

bil iz Žirov. Mnogo let je delal v Gorici, po zadnji vojski pa se je preselil v Ljubljano.

SAMOMOR DR—A. ČERVINKA, primarija v Novem mestu. Iz Novega mesta prihaja poročilo, da je tam OZNA zaprla bivšega primarija dr. Červinka Milana, ki je na to v zaporu izvršil samomor. Bil je vseskozi partizan in je po 8. septembru 1943 sodeloval v partizanski vojski. V Novem mestu so zaprli tudi Julija Kobeta mlajšega. Bil je v OF in daroval velike svote za partizane. Prav tako so v Novem mestu zaprli tudi Borisa Adrijaniča, lekarnarja, ki je bil tudi v OF.

DR. FRANC KLAR, bivši narodni poslanec, je bil od sodišča v MURSKI SOBOTI obsojen na šest let težkega prisilnega dela. Vzrok je v njegovem pripadništvu k politični skupini župnika J. Klekla, ki je proti OF. Tega je Titovo časopisje najbolj dolžilo, da pri znanih volitvah v jeseni Prekmurci niso hoteli iti na volišče.

80 LETNICO ROJSTVA IN **50 LETNICO** mašništva je obhajal v Št. Pavlu v Savinjski dolini g. **MATIJA ŠKORJANC.** Zlata maša bi morala biti že 1941, pa je prišla takrat nemška okupacija.

PRVO NOVO MAŠO po končani vojni so imeli v Zagorju ob Savi na sv. Jožefa dan. Imel je novo mašo p. Janez Drolc, kartuzijan.

NOVOMAŠNIKI LJUBLJANSKE ŠKOFIJE — Gg. Dolšina Stanko iz župnije Velike bolš, Vidic Franc iz župnije Šenčur in Lašče, Smerkolj Anton in župnije Št. Ožbolt, Vidic Franc iz župnije Šenčur in Zorko Stanko iz župnije Leskovec pri Krškem. Študirajo v Praglia v Italiji. Bili so posvečeni v Padovi.

MATIČNE KNJIGE VODIJO LJUDSKI

ODBORI. — Objavljen je zakon o ljudskih odborih. Ta zakon določa, da bodo matične knjige vodili ljudski odbori in sicer rojstne, poročne in mrliške. Tako je končana sto in stoletna navada, da vodijo matične knjige župni uradi. Tako bo imel sedaj vsak katoličan dvojno delo. Dobiti izpiske od svojega župnega urada in od ljudskega odbora. Ljudski odbori so posnetek ruskih vaških sovjetov.

POROKE SE MORAJO odslej vršiti pred ljudskim odborom. Samo te smatra državljudskim odborom. Samo te smatra država za prave poroke. Dovoljuje pa, da se smeta taka dva poročiti kasneje tudi pred katoliškim župnikom. Ta jih cerkevno ne sme poročiti, če ne prineseta dokaza, da sta že poročena pred državo odnosno pred ljudskim odborom.

V **STRANJAH PR IKAMNIKU** so očistili cerkev, ki je Nemcem služila kot stražnica. 17. februarja so spet prinesli vanjo kip farnega patrona sv. Benedikta. Ta kip so farani pravočasno skrili pred Nemci. Slovesnost je vodil generalni vikar ljubljanske škofije g. A. Vovk.

STRAŠNE ŠTEVILKE. 569.000 ljudi v Sloveniji je bilo v vojnem času pobitih ali ranjenih. Sodi se, da je zgubljenih 437.956 ljudi. Neprecenljiva je škoda povzročena s požigi in zaplembami. Odpejlali so Lahi 980.000 ton premoga, 3.700.000 glav živine, 21 milijonov m³ lesa, 40 ton zlata in srebra, razrušili so 148.000 poslopj, 911 mostov, odpeljali ali vničili 8810 avtomobilov.

"OZNANILO" TUDI OZNANJA, da je tisti kredit, ki ga je dala Narodna vlada za popravila cerkva ves razdeljen. Ta kredit je bil dan pred volitvami.

MOST PRI MEDVODAH je predsednik vlade Kidrič izročil prometu že na Velikonočno soboto.

KADAR POŠLJETE POMOČ DOMOV
ne pozabite da so Vaši domači bos! Glede obuvala se obrnite na slovensko tvrdko

BRATJE KEBER

Centenera 1140 U. T. 60-0176 Buenos Aires
ki je pripravila v ta namen vseh vrst čevljev za možke, ženske, male in velike. Povedati je približno mero, pa boste dobili vse gotovo, tako da bo doma čevljar z nekaj šivi dovršil obuvale točno po nogi. Na ta način se čevlji po potu nič ne pokvarijo, Vam pa pride prav poceni.

Ugodnejšega načina ni, kako obuti svojce v domovini! Poslužite se torej slovenske tvrdke. Podrobne podatke vprašajte po telefonu.

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.
Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.
GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — U. T. 45-3503 — Buenos Aires

HERRERIA DE OBRAS BRATA RIJAVEC

Izdeluje vsa v stroko spadajoča dela

Šegurola 1608-14

U. T. 67 - 6250

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevez s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 0589 — TIGRE — FCCA.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. B. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2380

"DUHOVNO ŽIVLJENJE"

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 481, Buenos Aires, Argentina

CORREO ARGENTINO
Sucursal 13

TARIFA REDUCIDA
Concesión 2560

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Crago 6004

Buenos Aires

FLORES NATURALES

A. GONZALEZ SOMOZA

BELGRANO 2829

U. T. 45, Loria 3533

VSEM ROJAKOM SLOVENCEM

je na razpolago

ESTUDIO JURIDICO ESLOVENIA

Diagonal Norte 1119, P. 8. Escr. 823

Od 18-20 ure — U. T. 35-6243

Veliko hvaležnost sem dolžna dr. Astiguetu. Ne vem kako naj mu povrnem. Bila sem radi boleznj odpravljena iz tovarne brez odškodnine. Pa sem se obrnila na tega resničnega prijatelja Slovencev. S čudovito vstrajnostjo in spretnostjo je pomogel moji pravici do zmage. Zato toplo priporočam vsem rojakom juridično pisarno Slovenijo, kjer vas bodo prav razumeli in Vašo pravdo za Vas rešili.

Augusta Furlan de Pečenko, Ayacucho 1084.

"NO MAS GOTERAS"

Especialista en trabajos y arreglos de azoteas
de ASFALTO y ZINC

TECHADORA ASFALTICA

Saavedra 750

U. T. 46-0241

Slovenska Cvetličarna "LOS ALPES"

HOSTAR ANTON

Triunvirato 4223

U. T. 51 - 0732

(PRODAJA SADJA IN ZELENJAVE

J. TRUDEN in B. TRAMPUŽ

Triunvirato 2901